

DANILO CLEMENTONI

RIKTHIM NË TOKË

AVENTURAT E
AZAKISIT DHE PETRIT

Danilo Clementoni

Rikthim Në Tokë

«Tektime S.r.l.s.»

Clementoni D.

Rikthim Në Tokë / D. Clementoni — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304018-7

ISBN 978-8-87-304018-7

© Clementoni D.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Parathënie	7
Anija kozmike Theos ### 1.000.000 Km nga Jupiteri	8
Planeti Tokë ### Tell el-Mukayyar ### Irak	11
Anija kozmike Theos ### Orbita e Jupiterit	14
Nasiria ### Hoteli	17
Anija kozmike Theos ### Alarm në afër	19
Nasiria ### Restoranti Masgouf	21
Anija kozmike Theos ### Objekti misterioz	25
Nasiria ### Darka	29
Anija kozmike Theos ### Analiza e të dhënave	34
Nasiria ### Pas darke	37
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Danilo Clementoni
Rikthim në Tokë
Aventurat e Azakisit dhe Petrit
Titulli original: Il ritorno
Përkthyer nga: Gentian Cane Publikuar nga: Tektime

Ky libër është një vepër e fantazisë. Emrat, personazhet, vendet dhe organizatat e cituara janë fryt i imagjinatës së autorit dhe kanë për qëllim të japin vërtetësi rrëfimit. Është analogjie me faktet apo me një realitet, të gjallë apo jo të gjallë është krejtësisht rastësore.

RIKTHIM NË TOKË

E drejta e autorit © 2013 Danilo Clementoni

Botimet: nëntor 2013

Redaktuar dhe shtypur në mënyrë të pavarur

facebook: www.facebook.com/libroilritorno

blog: dclementoni.blogspot.it

e-mail: d.clementoni@gmail.com

Të gjitha të drejtat janë rezervuara. Asnjë pjesë e kësaj publikimi nuk mund të riprodhohet në ndonjë mënyrë, për fshi të farës do lloj sistemi mekanik dhe elektronik, pa autorizim paraprak me shkrim nga Botuesi, përveç për rjashtime të bëra për pasazhe të shkurtra me qëllim rishikimi.

Bashkëshortes sime dhe djalit tim për durimin që kanë pasur në përballjet e mia dhe për të gjitha sugjerimet e pësuara që më kanë dhënë, duke kontribuar për të arritur më të mirën si për mua ashtu edhe për këtë roman.

Një falenderim i veçantë për të gjithë miqtë e mi që vazhdimisht më kanë mbështetur dhe inkurajuar për të vazhduar përpara në përfundimin e kësaj vepre që ndoshta, pa ta, nuk do të kishte dalë kurrë në dritë.

Do të doja falenderojë përkthyesin tim, z. Gentian Cane, për bashkëpunimin, pasionin dhe profesionalizmin që ka demonstruar në finalizimin e kësaj përkthimi.

Tabela e përmbajtjes

[Parathënie 1](#)

[Anija kozmike Theos në 1.000.000 Km nga Jupiteri 3](#)

[Planeti Tokë në Tell el-Mukayyar në Irak 7](#)

Anija kozmike Theos	Orbita e Jupiterit	13
Nasiria	Hoteli	17
Anija kozmike Theos	Alarm në afërsi	21
Nasiria	Restoranti Masgouf	25
Anija kozmike Theos	Objekti misterioz	31
Nasiria	Darka	37
Anija kozmike Theos	Analiza e të dhënave	45
Nasiria	Pasdarke	49
Anija kozmike Theos	Të Moshuarit	61
Nasiria	Rizgjimi	67
Anija kozmike Theos	Imazhet nga Toka	75
Tell el-Mukayyar	Gërmimet	87
Anija kozmike Theos	Zbulimi i tmerrshëm	97
Tell el-Mukayyar	Sarkofagu	103
Anija kozmike Theos	Zona e asteroideve	117
Tell el-Mukayyar	Inkursioni gjatë natës	123
Anija kozmike Theos	Pamja mbi Mars	131
Tell el-Mukayyar	Surpriza e natës	139
Anija kozmike Theos	Orbita tokësore	145
Tell el-Mukayyar	Demaskimi	153
Anija kozmike Theos	Përgatitjet finale	167
Tell el-Mukayyar	Katër rojet e flakës	173
Tell el-Mukayyar	Kontakti	187
Tell el-Mukayyar	Rimarrja	199
Anija kozmike Theos	Mysafir në bord	215
Anija kozmike Theos	Rrëfimi	223
Referencat bibliografike		231

"Po ktheheshim. Kishte kaluar veç një vit i ynë diellor që prej kohës kur kishim qenë të detyruar të braktisnim me nxitim dhe zemërim planetin por për ta, në vite të tilla, kishin kaluar 3.600. Është kishim gjetur?"

Parathënie

Planeti i dy mbledhjet, Nibiru (planeti i pasazhit) siç u quajt këtu nga Sumerët ose Marduku (mbreti i qiejve) siç u ripagëzua nga Babilonasit, është një realitet një trup qiellor që rrotullohet rreth diellit tonë me një periudhë prej 3.600 vitesh. Orbita e tij është një mjaft eliptike, retrograda (rrotullohet rreth diellit në kah të kundërt nga të gjithë planetët e tjerë) dhe është shumë e pjerrët në planin e sistemit tonë diellor.

Secili nga afrimet e tij ciklike ka shkaktuar pothuaj gjithmonë tronditje shumë të mëdha ndërrplanetare në sistemin tonë diellor si tek orbitat, ashtu edhe tek struktura e planetëve të cilët ishin pjesë e tij. Veçanërisht, shumë kohë përpara tamam në një prej disa kalimeve të tij më të potershme planeti madhështor Tiamat, i ndodhur mes Marsit dhe Jupiterit, me një masë rreth nëntë herë nga ajo e Tokës aktuale, i pasur në ujë dhe i përballë nga një mbledhjet satelitë, u shkatërrua nga një përplasje legjendare. Një nga shtatë hënat orbitante të Nibirut goditi Tiamatin gjigand duke e thyer në dysh dhe duke i detyruar të dy trupat të zhvendosen mbi orbita të ndryshme. Në pasazhin e ardhshëm (dita e dytë e Xhenesit), satelitët e mbetur të Nibirut pushuan aktivitetin e tyre, duke shkatërruar plotësisht një nga dy pjesët e formuara në goditjen e parë. Mbetjet e gjeneruara nga impaktet e shumëfishta krijuan pjesërisht atë që sot e njohim si tërheqja e asteroideve apo Krahthi i Dërrmuar siç ishte quajtur këtu nga Sumerët dhe u përpinë njëfarësoj nga planetet e afërta. Në mënyrë të veçantë, Jupiteri kohë përpara arriti të kapte shumicën e mbetjeve, duke rritur kështu masën e vet në mënyrë të konsiderueshme.

Satellitët shkaktar të katastrofës, për shirë ata të mbijetuar nga ish-Tiamati, në pjesën më të madhe u degdisin larg mbi orbitat e jashtme, duke formuar ato që sot i quajmë si kometat. Ndërsa pjesa që shpëtoi në pasazhin e dytë u vendos në një orbitë stabile midis Marsit dhe Venusit, duke zhvendosur mbrapa satelitin e fundit të mbetur dhe duke shkuar kështu drejt formimit të asaj që ne sot e njohim si Toka, së bashku me shogën e saj të pandashme Hënë.

Shenja e shkaktuar nga ai impakt kozmik, i verifikuar rreth 4 miliardë vite më përpara, është akoma edhe sot pjesërisht i dukshëm. Pjesa e shpërndarë e planetit aktualisht është krejtësisht e mbuluar nga ujërat e atij që sot quhet Oqeani Paqësor. Ai zë rreth një të tretën e sipërfaqes së tokës në një shtrirje prej shumë se 179 milionë kilometra katrorë. Në tërësi këtu sipërfaqe të pafundme praktikisht nuk ka prezencë të tokave mbi nivelin e detit, por vetëm një grup të madhe që shtrihet deri në thellësi që i kalon dhjetë kilometrat.

Aktualisht Nibiru, si konfiguracion, është shumë i ngjashëm me Tokën. Në dy të tretat e tij është i mbuluar nga ujërat, ndërkohë që pjesa tjetër përballëhet nga një kontinent i vetëm që shtrihet nga veriu në jug, me një sipërfaqe të përgjithshme mbi 100 milionë kilometra katrorë. Disa nga banorët e tij, prej qindra deri mijëra vitesh, duke përfituar nga afrimi ciklik i planetit të tyre me tonin, kanë bërë vizita në mënyrë sistematike, duke ndikuar shpesh herë në kulturën, njohjet, teknologjinë dhe madje vetë evolucionin e racës njerëzore. Paraardhësit tanë i kanë quajtur në shumë mënyra, por ndoshta emri që i personifikon ata më tepër është Zotatë.

Anija kozmike Theos 1.000.000 Km nga Jupiteri

Azakisi ishte shtrirë rehatshëm sa gjatë e gjerë në kolltukun e tij të errët dhe të vetëm mykur, të cilin një mik i vjetër Artizan që e kishte bërë me duart e veta, kishte dashur të dhuronte atij vite më përpara me rastin e misionit të tij të parë ndërrplanetar. Ty do të të sjellë fat, i kishte thënë atij atë ditë. Do të të ndihmojë që të shlodhesh dhe të marrësh vendimet e duhura kur të kesh nevojë. Dhe në fakt, i ulur aty, ai kishte marrë disa vendime që atëherë dhe fati kishte qenë shpesh në anën e tij. Dhe kështu kishte vepruar gjithmonë në mënyrë që të risillte atë kujtim të shtrenjtë, pavarësisht shumë prej rregullave që do ta kishin penguar për ta përdorur, veçanërisht në një anije kozmike të tipit Bousen-1 si ajo në të cilën ai tanimë gjendej brenda.

Një shtëllungë e hollë tymi në nuancë blu u ngrit shpejt dhe pingulthi nga cigarja që ai mbante midis dy gishtave të parë në dorën e tij të djathtë, ndërkohë që me shtrimin ngultas, përpiquej që të ndiqte 4,2 UA¹ që akoma e ndante atë nga vendmbërritja. Megjithatë tashmë kishte disa vite që ndërmerrte të tilla udhëtime, hijeshia e errësirës që e rrethonte dhe me mijëra yjet që e pikëlonin atë, ishin ende në gjendje të rroknin mendimet e tij. Hyrja e madhe në formë vezake tamam përpara tij i lejonte një pamje të plotë në drejtim të udhëtimit, dhe ai gjithmonë rrinte i habitur sesi ajo forcohej tepër e lehtë e fushës vektoriale ishte në gjendje të mbronte atë nga i ftohti yjësor i hapësirës, të pengonte ajrin të dilte jashtë krejt papritur, i gëlltitur nga zbrazëtiira absolute e jashtme. Vdekja do të ishte pothuajse e menjëhershme.

I futi një të thithur të shpejtë cigares së gjatë dhe vazhdoi që të sodiste pamjen holografike drejt përpara, në të cilën shfaqej fytyra e lodhur dhe e parruar e shokut të tij të udhëtimit, që në pjesën tjetër të anijes, po riparonte sistemin e kontrollit të tubave të shkarkimit. Ai po argëtohej paksa tek shtrembëronte imazhin duke fryrë në mes tymin që sapo kishte thithur, duke krijuar një efekt valëzues që aq shumë i kujtonte atij lëvizjet e lakuara të kërcimtareve sensuale, të cilat ai kishte vajtur shpesh për të parë kur kthehej më në fund në shtëpinë e vet dhe kur mundej që të gëzohej paksa një shlodhjeje të merituar.

Petri, miku dhe shoku i tij i aventurës, tashmë ishte rreth tridhjetë e dy vjeësh dhe ky ishte misioni i tij i katërt i katërtij lloji.

Busti i tij i fortë dhe imponues gjithmonë ngjallte shumë respekt tek të gjithë ata që takonte. Sy të zinj si hapësira kozmike, flokë të errët, të gjatë e të shërregullt që i arrinin deri tek shpatullat, i gjatë pothuajse dy metra e tridhjetë, kraharori dhe krah i tij mund të ngrinin pa mundim një Nebir² të madh, por prapëseprapë ai kishte akoma shpirtin e një fëmije. Ishte në gjendje të emocionohet duke parë tek shelte një lule e Soel³, mund të rrinte i ngazëllyer për orë të tëra duke vështuar valët e detit ndërkohë që përpleshin në brigjet e fildishta të Gjirit të Saraanit⁴. Një person i jashtëzakonshëm, i besuar, besnik, i gatshëm për të dhënë jetën e vet për të pa asnjë ngurrim. Nuk do të ishte nisur kurrë nëse nuk do të kishte patur Petrin në krah. Ishte i vetmi në botë të cilit i besonte verbërisht dhe që kurrë nuk do ta kishte tradhtuar.

Motorët e anijes, tashmë gati për të eksploruar në brendësi të sistemit diellor, i përcillnin atij zhurmën kërkëllitëse të qetë, dhe klasike dyfazore. Në veshët e tij të stërvitur, ai tingull konfirmonte që asgjë po shkonte perfekt. Me ndjeshmërinë e tij të dëgjuarit do të kishte qenë në gjendje të kapte një oshilacion tek tubat e brendshme edhe në vetëm 0,0001 Lasig, shumë më përpara se ta konstatonte vetë

sistemi tëpër i sofistikuar i kontrollit të automatizuar. Prandaj dhe për kë të ishte dhënë e drejta, që shumë i ri, të komandonte një anije të tipit Pegasus.

Shumë prej shokëve të tij kursit do të kishin dhënë krahun e tyre të djathtë për të qenë aty në vend të tij. Por tanimë aty ishte ai.

Implanti intraokular OCOM bënte kthjellimin përpara tij të itinerarit të ri të përlogarit. Ishte e jashtëzakonshme sesi një objekt në shumë pak mikronë mund të kryente tërë ato funksione. I futur direkt në nervin optik, ishte një gjendje të shfaqte një panel të tërë kontrolli, duke mbivendosur imazhin e asaj që e kishte realisht përpara. Në fillim, nuk kishte qenë vërtet e lehtë të mësohej më atë pajisje të shuditshme, dhe më shumë se një herë të përzierit i kishte rrezikuar që të merrte veten. Kurse tani, nuk mundte që të bënte dot pa të.

I tërë sistemi diellor rrotullohej përreth tij në të gjithë madhësinë e vet të rrethëse. Pika e vogël blu, në afërsi të Jupiterit gjigand, përfaqësonte vendndodhjen e anijes së tij dhe vija e hollë e kuqe, pak më e lakuar se më përpara dhe e zbehur tashmë, tregonte trajektoren e re të afërimit me Tokë.

Forca e rëndësë e planetit më të madh të sistemit ishte impresionuese. Detyrimisht do të duhej që qëndronin nga një largësi e sigurt dhe vetëm fuqia e dy motorëve Bousen, do të kishte lejuar që Theosi të shpëronte atij përfaqësi vdekjeprurës.

«Azakis» klithi komunikuesi portabël mbështetur tek paneli i kontrollit përpara. «Duhet të verifikonim gjendjen e xhuntove në kabinën gjashtë.»

«Akoma nuk e ke bërë?» iu përçjig me pamje prej shakaxhiu, për të cilën ishte i sigurt që do ta kishte zemëruar mikun e tij.

«Hidhe atë cigare të qelbur dhe hajde më jep një dorë!» gërthiti Petri. E dinte.

Ia kishte dalë që ta nervozonte dhe i gëzohej si të marrë.

«Ja ku jam, ja ku jam. Po vij miku im, mos u nxeh.»

«Lëviz, ka katër orë që po qëndrojnë në mes të këtyre mundimi dhe vërtet që nuk jam në humor për të bërë shaka.»

Grindavec si gjithmonë, por asgjë dhe askush nuk do të mundte që ta ndante prej tij.

Njiheshin që nga fëmijëria. Ishte vetëm ai që e shpëronte më shumë se një herë nga një rrahje e sigurt (që fëmijë ishte shumë më i madh në trup nga të tjerët), duke ndërmjetësuar me imponimin e vet të respektueshëm midis mikut të tij dhe bandës së vetme të garipave, nga e cila ishte pothuaj gjithmonë në shënjestër.

Që në djalinë Azakisi nuk ishte sigurisht tipi që personat të rrethë së të seksit të kundërt do ta kishin afruar për ta njohur. Vishej gjithmonë mjaft shkujdesur, me flokë të rruar, fizik të hollë, i lidhur pashtershmërisht pas Rete⁵ nga e cila thithte me miliona informacione në një shpejtësi dhjetë herë më të lartë se mesatarja. Tashmë brenda dhjetë viteve, në sajë të rezultateve të jashtëzakonshme në studime, kishte arritur një akses të nivelit C, duke pasur kë shtu mundësinë që të afrohej njohurive të paprekura nga pothuajse të gjithë bashkëmoshatarët e vet. Implanti nervor NCOM, që i garantonte kë të lloj aksesit, sidoqoftë kishte ndonjë minus të vogël. Gjatë fazave të përretësimit, për qëndrimi duhet të ishte gati absolut dhe, duke qenë se pjesa më e madhe e kohës i kalonte kësisoj, praktikisht kishte gjithmonë një pamje të hutuar, me shtrimin e ngulur të humbur në zbrazëtirë, krejtësisht të huaj ndaj gjithëkaje që i ndodhte përreth. Me tënë të vërtetë, ekzistonte një mendim i përçjithshëm që, në kundërshtim me atë shka deklaronin të Moshuarit, ai ishte paksa i vonuar.

Për atë kjo nuk kishte rëndësi.

Etja e tij për dije nuk kishte kufij. Edhe netëve rrinte i azhornuar dhe, ndonëse në gjumë kapaciteti i përretësimit, i nevojshëm për një përçqendrim absolut, do të

reduktohej në një 1% të papërfillshëm, nuk do të donte të harxhonte kot as edhe një
Ashtu të vetëm nga jeta, pa patur mundësinë që të zgjeronte horizontin e vet kulturor.

U ngrit duke përviçur një buzëqeshje të butë dhe u drejtua për nga kabina
gjashtë, ku po e prishte miku i tij.

Planeti Tokë« â## Tell el-Mukayyar â## Irak

Elisa Hanter po pË«rpiqej pË«r tË« kushedisatË«n herË« qË« tË« thante pikË«zat e mallkuara tË« djersË«s qË«, nga balli, vazhdonin tË«i binin lehtë lehtë mbi hundË«, pË«r tË« rË«nË« pastaj fluturim poshtë saj nË« rË«rË«n e zjarritË«. Kishte tashmË« disa orË« qË« po rrinte nË« gjunjË«, me tË« pandarË«n e saj Trowel Marshalltown⁶, duke gË«rvishtur tokË«n me delikatesË«, nË« tratativË« pË«r tË« sjellË« nË« dritË«, pa e dË«mtuar, atË« qË« me tË« vË«rtetË« dukej se kishte qenË« kapaku i njË« guri varri. SidoqoftË«, ajo tezË« nuk e kishte bindur aspak qË« nË« fillim. NË« afË«rsitË« e Ziqquratit tË« Urit⁷, ku qË« prej dy muajsh, falË« famË«s sË« saj si arkeologe dhe eksperte nË« njohjen e gjuhË«s sumerike, i ishte lejuar qË« tË« punonte, varre ishin gjetur shumË«, qysh prej gË«rmimeve tË« para arkeologjike tË« bË«ra nË« fillimet e shekullit tË« XX, por qË« asnjË«herË«, nË« asnjË«rË«n prej tyre, nuk ishte zbuluar njË« punim dore i kË«tij lloji. Duke pasur parasysh formË«n e veË«santË« katrore dhe dimensionet e konsiderueshme, mË« shumË« se njË« sarkofag, i ngjante â##njË« kapakuâ## tË« ndonjË« lloj ene varrosur aty mijË«ra vjet pË«rpara, pË«r tË« ruajtur a fshehur kushedi se Ë«farË«.

PË«r fat tË« keq, duke qenË« se, pË«r momentin, kishte nxjerrË« nË« sipË«rfaqe vetË«m njË« copË«z nga pjesa e sipË«rme, akoma nuk kishte qenË« nË« gjendje ta pË«rcaktonte, gjË« qË« do mundte kur ena nË« fjalË«, tË« mund tË« ishte lart. Gdhendjet nË« formË« pyke qË« vishnin tË« gjithË« sipË«rfaqen e dukshme tË« kapakut, nuk ngjanin me ndonjË« gjË« qË« ta kishte parË« ndonjË«herË« mË« pË«rpara.

PË«r tË«i deshifruar do tË« duheshin ditË« tË« tË«ra dhe po aq netË« pa gjumË«.

Ë«ProfesoreshË«.

Elisa ngriti kokË«n dhe, duke zgjatur ndË«rkohË« dorË«n e saj tË« djathtë mbi sy pË«r tË«u mbrojtur nga dielli, pa ndihmË«sin e saj Hishamin, tek vinte drejt saj me hapa tË« shpejtË«.

Ë«ProfesoreshË« pË«rsË«riti burri Ë«ka njË« telefonatË« pË«r ju nga qendra. Duket urgjente. Ë«

Ë«Erdha. Faleminderit Hisham.Ë«

PË«rfitoi nga pushimi i detyruar pË«r tË«i lejuar vetes njË« gllË«njË« ujË«, pothuaj i zierË« tashmË«, nga pagurja qË« e merrte gjithmonË« me vete tË« lidhur te rripi.

NjË« telefonatË« nga qendra... Kjo mund tË« nË«nkuptonte qË« rrugË«s ka vetË«m telashe...

U ngrit, u dha njË« tË« goditur me pË«llË«mbË« pantallonave duke ngritur retË« e shumta tË« pluhurit dhe u nis me vendosmË«ri drejt tendË«s qË« shË«rbente si qendË«r mbË«shtetË«se pË«r kË«rkimet.

Hapi zinxhirin qË« mbante gjysË«m tË« mbyllur tendË«n e kampit dhe hyri. Priti pak derisa sytË« tË«i mË«soheshin me ndryshimin e dritË«s, po prapË« kjo gjË« nuk e pengoi qË« tË« njihte, nË« ekran, fytyrË«n e kolonel Xhek Hadson i cili, me njË« pamje jodashamirË«se, vË«shtronte kot ngultas nË« pritje tË« njË« pË«rgjigjeje prej saj.

Koloneli ishte zyrtarisht pË«rgjegjË«si i skuadrË«s strategjike tË« antiterrorit tË« qendrË«s nË« Nasiria por detyra e tij efektive, ishte ajo e kordinimit tË« njË« serie kË«rkimesh shkencore tË« urdhË«ruara dhe tË« kontrolluara nga njË« departament misterioz ELSAD⁸. NjË« departament i tillË« ishte i rrethuar nga misteri i vetË«m qË« mbË«shtjell tË« gjitha strukturat e kË«tij lloji. Pothuaj askush nuk i dinte me saktË«si qË«llimet dhe objektivat e gjithË« organizmit. Dihej vetË«m se komanda operative pË«rgjigjej drejtpË«rdrejt tek Presidenti i Shteteve tË« Bashkuara tË« AmerikË«s.

Fundja ElisË«s nuk i interesonte shumË« nga e gjithË« kjo. Arsyeja e vË«rtetË« pË«r tË« cilË«n kishte vendosur tË« pranonte ofertË«n pË«r pjesË«marrje nË« njË« nga misionet, ishte

qÃ« mÃ« nÃ« fund do tÃ« kishte mundÃ«si qÃ« tÃ« kthehej tek vendet qÃ« i dashuronte mÃ« shumÃ« nÃ« botÃ«, duke bÃ«rÃ« punÃ«n qÃ« i pÃ«lqente sa sÃ«thuhet dhe nÃ« tÃ« cilÃ«n, pavarÃ«sisht moshÃ«s sÃ« saj relativisht tÃ« re (30 vjeÃ«), ishte njÃ« nga mÃ« tÃ« aftat dhe mÃ« tÃ« vlerÃ«suarat e fushÃ«s.

Ã«MirÃ«mbrÃ«ma kolonelÃ« i tha duke nxjerrÃ« nÃ« pah buzÃ«qeshjen e saj mÃ« tÃ« kÃ«ndshme. Ã«PÃ«r Ã«farÃ« kam nderin?Ã«

Ã«Profesoresha Hanter, mjaft me kÃ«to ojna. E dini shumÃ« mirÃ« arsyen pÃ«r tÃ« cilÃ«n po ju thÃ«rras. Leja qÃ« ju Ã«shtÃ« dhÃ«nÃ« pÃ«r tÃ« pÃ«rfunduar punimet tuaja ka skaduar qÃ« prej dy ditÃ«sh dhe kÃ«shtu qÃ« ju nuk mund tÃ« qÃ«ndroni mÃ« aty.Ã«

ZÃ«ri i tij ishte i prerÃ« dhe i vendosur. KÃ«tÃ« herÃ«, as pamja e tij e padiskutueshme nuk do tÃ« ishte mjaftueshÃ«m pÃ«r tÃ« shkÃ«putur ndonjÃ« zgjatje tÃ« fundit tÃ« afatit. Vendosi kÃ«shtu qÃ« tÃ« luante kartÃ«n e saj tÃ« fundit.

QÃ« prej kohÃ«s kur koalicioni i udhÃ«hequr nga Shtetet e Bashkuara kishte marrÃ« vendimin nÃ« 23 mars 2003 pÃ«r tÃ« pushtuar Irakun, me qÃ«llimin e qartÃ« pÃ«r tÃ« rrÃ«zuar nga pushteti diktatorin Saddam Hussein, i akuzuar pÃ«r zotÃ«rimin e armÃ«ve tÃ« asgjÃ«simit nÃ« masÃ« (akuza rezultoi mÃ« pas si e pabazÃ«) dhe pÃ«r mbÃ«shtetjen e terrorizmit islamik, nÃ« Irak, tÃ« gjitha kÃ«rkimet arkeologjike, tashmÃ« tepÃ«r tÃ« vÃ«shtira nÃ« kohÃ« paqe, pÃ«rjetuan njÃ« ndÃ«rprerje tÃ« menjÃ«hershme. VetÃ«m fundi zyrtar i kÃ«tyre konflikteve, qÃ« ndodhi nÃ« 15 prill 2003, kishte rindezur shpresÃ«n e tÃ« gjithÃ« arkeologÃ«ve nga e gjithÃ« bota, pÃ«r tÃ« pasur mundÃ«si qÃ« tÃ« riafrohen njÃ« prej vendeve nga ku, me sa duket, ishin zhvilluar qytetÃ«rimet mÃ« tÃ« lashta nÃ« histori dhe mÃ« pas kishin pÃ«rhapur kulturÃ«n e tyre nÃ« tÃ«rÃ« globin tokÃ«sor. Vendimi mÃ« pas i autoriteteve irakene, nÃ« fundin e vitit 2011, pÃ«r tÃ« nisur pÃ«rsÃ«ri gÃ«rmimet arkeologjike nÃ« disa vende me vlera tÃ« paÃ«suara historike me qÃ«llim â#pÃ«r tÃ« vazhduar ruajtjen e trashÃ«gimisÃ« sÃ« vet kulturoreâ#, e kishte kthyer mÃ« nÃ« fund shpresÃ«n nÃ« siguri. NÃ«n mburojÃ«n e OKB-sÃ« dhe shumÃ« autorizimeve paraprake tÃ« firmosura dhe rifirmosura nga njÃ« numÃ«r i parrÃ«fyeshÃ«m â#autoriteteshâ#, disa grupe kÃ«rkuesish tÃ« pÃ«rzgjedhur dhe tÃ« mbikqyrur nga komisione specifikisht tÃ« angazhuara, do tÃ« kishin mundÃ«si tÃ« vepronin, nÃ« kohÃ« tÃ« kufizuara, nÃ« zonat kryesore arkeologjike tÃ« interesit brenda territorit iraken.

Ã«I dashur kolonelÃ« i tha, duke u afruar sa mÃ« shumÃ« qÃ« mundej drejt webkameras, nÃ« mÃ«nyrÃ« qÃ« sytÃ« e saj tÃ« mÃ«dhenj dhe jeshilÃ« si smerald tÃ« mund tÃ« kishin efektin qÃ« shpresonte. Ã«Ju keni plotÃ«sisht tÃ« drejtÃ«.Ã«

E dinte mirÃ« qÃ« po tÃ« jepte fillimisht tÃ« drejtÃ« interlokutorit, ai do tÃ« bÃ«hej shumÃ« mÃ« i predispozuar.

Ã«Por tanimÃ« jemi kaq afÃ«r.Ã«

Ã«AfÃ«r me Ã«farÃ«?Ã« gÃ«rthiti koloneli duke u ngritur nga karrigia dhe duke mbÃ«shtetur grushtat mbi tryezÃ«n e punÃ«s. Ã«Ka javÃ« qÃ« mÃ« pÃ«rsÃ«rit tÃ« njÃ«jtin refren. Nuk jam mÃ« i predispozuar qÃ« tÃ« tÃ« besoj pa parÃ« me sytÃ« e mi diÃ«ska konkrete.Ã«

Ã«NÃ«se do tÃ« kem nderin qÃ« tÃ« mÃ« bÃ«ni shoqÃ«ri sonte mbrÃ«ma nÃ« darkÃ«, do tÃ« jem e lumtur tÃ« tregoj diÃ«ska qÃ« do tÃ« ju bÃ«jÃ« tÃ« besoni sÃ«rish. Si thoni? Ã«

DhÃ«mbÃ«t e saj tepÃ«r tÃ« bardhÃ« qÃ« vunÃ« nÃ« dukje njÃ« buzÃ«qeshje tÃ« mrekullueshme dhe kalimi i dorÃ«s mes flokÃ«ve tÃ« verdha tÃ« gjata, e bÃ«nÃ« tÃ« vetÃ«n. Ishte e sigurt qÃ« e kishte bindur.

Koloneli rrudhi vetullat duke u pÃ«rpjekur tÃ« mbante njÃ« vÃ«shtrim tÃ« zemÃ«ruar, por edhe ai vetÃ« e dinte mÃ« sÃ« miri qÃ« nuk do tÃ« kishte rezistuar atij propozimi. Elisa gjithmonÃ« i kishte pÃ«lqyer disi dhe njÃ« darkÃ« e vogÃ«l e intrigonte shumÃ«.

Fundja ai, pavarÃ«sisht dyzet e tetÃ« viteve tÃ« tij, ishte akoma njÃ« burrÃ« i pashÃ«m. Fizik prej atleti, linja tÃ« theksuara, flokÃ« tÃ« shkurtÃ«r tÃ« thinjur, vÃ«shtrim tÃ« fortÃ« dhe

tË« vendosur i shoqË«ruar nga sy shumË« tË« kaltË«r, njË« kulturË« tË« pË«rgjithshme tË« shkË«lqyer qË« i lejonte atij tË« mbË«shteste diskutime mbi argumente tË« panumË«rt, tË« gjitha tË« bashkuara nË«n hijeshinË« e padiskutueshme tË« uniformË«s, e bË«nin njË« eksponent tË« gjinisË« mashkullore akoma shumË« â##interesantâ##.

Ë«OkË» shfryu koloneli Ë«por nË«se sonde mbrË«ma nuk mË« sillni vË«rtet diË«ska konkrete, atË«herË« mund tË« filloni tË« mblidhni gjithË« veglat tuaja dhe tË« pË«rgatisni valixhetË». U mundua tË« pË«rdorte tonin mË« autoritar qË« dispononte, por kjo gjË« nuk i doli shumË« mirË«.

Ë«NË« orË«n 8 tË« darkË«s tË« bË«heni gati. Do tË« vijË« njË« makinË« qË« tâ##ju marrË« tek hoteliË» dhe e mbylli bisedË«n duke u penduar disi qË« nuk e kishte pË«rshË«ndetur fare.

Dreq, duhet tË« shpejtoj. MË« mbeten vetË«m pak orË« para sË« tË« bË«het errË«sirË«.

Ë«HishamË» bË«rtiti duke dalË« nga tenda. Ë«Shpejt, grumbullo tË« gjithË« ekipin. Do tË« mË« duhet gjithË« ndihma e mundshme.Ë»

PË«rshkoi, me hapa tË« shpejtË«, ato pak metra qË« e ndanin nga zona e gË«rmimeve, duke lË«nË« pas vetes njË« sË«rË« shtË«llungash gjithË« pluhur. NË« pak minuta, tË« gjithË« u grumbulluan rreth saj nË« pritje tË« urdhË«rave tË« saj.

Ë«Ti, tË« lutem, hiqe rË«rË«n nga ajo qosheË» urdhË«roi ajo duke treguar thepin e gurit qË« ishte mË« larg prej saj. Ë«Ndihmoje dhe ti. Te lutem, bË«ni shumË« kujdes. NË«se Ë«shtË« ashtu siË« mendoj, ky objekt do tË« na shpË«tojË« prapanicË«n. Ë»

Anija kozmike Theos ### Orbita e Jupiterit

Moduli sferik i transferimit tÃ« brendshÃ«m, i vogÃ«l si pÃ«rmasÃ« por tepÃ«r i rehatshÃ«m, po pÃ«rshkonte me njÃ« shpejtÃ«si mesatare prej rreth 10 m/s, nÃ« tubin numÃ«r tre, qÃ« do ta dÃ«rgonte Azakisin te hyrja e kabinÃ«s, pikÃ«risht aty ku po e priste shoku i vet Petri.

Theosi, edhe ai nÃ« formÃ« sferike me njÃ« diametÃ«r prej nÃ«ntÃ«dhjetÃ« e gjashtÃ« metra, ishte i pÃ«rbÃ«rÃ« nga tetÃ«mbÃ«dhjetÃ« tuba cilindrikÃ«, secili me njÃ« gjatÃ«si prej pak mÃ« shumÃ« se treqind metra, qÃ«, si meridianÃ«t, ishin ndÃ«rtuar me njÃ« largÃ«si dhjetÃ« gradÃ« njÃ«ri nga tjetri dhe duke mbuluar tÃ« gjithÃ« perimetrin. Secili nga njÃ«zet e tre nivelet, katÃ«r metra tÃ« gjatÃ«, me pÃ«rjashtim tÃ« hambarit qendror tÃ« anijes, (niveli i njÃ«mbÃ«dhjetÃ«) qÃ« ishte dyfishi i gjatÃ«sisÃ«, mund tÃ« arrihej lehtÃ«sisht nÃ« sajÃ« tÃ« ###ndalesave### qÃ« kishte Ã«do tub nÃ« secilin kat. Praktikisht, pÃ«r tÃ« shkuar nga njÃ«ri skaj i anijes tek tjetri, mund tÃ« duheshin maksimumi pesÃ«mbÃ«dhjetÃ« sekonda.

Frenimi i modulit u konstatua sakaq. Dera u hap me njÃ« fishkÃ«llimÃ« tÃ« lehtÃ« dhe prapa saj u duk Petri, qÃ« qÃ«ndronte me kÃ«mbÃ« tÃ« hapura dhe me krahÃ« tÃ« kryqÃ«zuara.

Ã«Ka orÃ« tÃ« tÃ«ra qÃ« po presÃ« i tha me njÃ« ton shumÃ« pak bindÃ«s. Ã«Nuk mbarove sÃ« bllokuari filtrat e ajrit me atÃ« gjÃ« tÃ« shpifur me erÃ« tÃ« keqe qÃ« mban gjithmonÃ« pas vetes?Ã« Aludimi qÃ« i bÃ«nte pÃ«r cigaren ishte paksa i hollÃ«.

Duke mos ia vÃ«nÃ« veshin provokimit, me njÃ« buzÃ«qeshje tÃ« lÃ«htÃ«, Azakisi hoqi nga rripi analizuesin portabÃ«l dhe e aktivizoi me njÃ« gjest tÃ« gishtit tÃ« madh.

Ã«Ma mbaj kÃ«tÃ« dhe tÃ« shohim qÃ« tÃ« nxitojmÃ«Ã« i tha duke i kaluar me njÃ« dorÃ« aparatin, ndÃ«rsa me tjetrÃ«n kÃ«rkonte qÃ« tÃ« fiksonte nga e djathta sensorin nÃ« brendÃ«si tÃ« xhuntos. Ã«MbÃ«rritja Ã«shtÃ« parashikuar pÃ«r afro 58 orÃ« dhe jam me tÃ« vÃ«rtetÃ« shumÃ« i merakosur. Ã«

Ã«PÃ«rse?Ã« e pyeti Petri me naivitete.

Ã«Nuk e di. Sikur kam ndjesinÃ« se po na pret njÃ« surprizÃ« e pakÃ«ndshme.Ã«

Instrumenti qÃ« mbante nÃ« dorÃ« Petri filloi tÃ« shÃ«nonte njÃ« seri tingujsh nÃ« frekuenca tÃ« ndryshme. E vÃ«zhgoi pa patur idenÃ« mÃ« tÃ« vogÃ«l se Ã«farÃ« donte tÃ« thoshte. Ngriti vÃ«shtrimin ngultas drejt pamjes sÃ« shokut nÃ« kÃ«rkim tÃ« ndonjÃ« shenje por nuk vuri re gjÃ«. Azakisi, duke lÃ«vizur me shumÃ« kujdes, e Ã«oi sensorin tek xhuntoja tjetrÃ«. NjÃ« tjetrÃ« mori tingujsh tÃ« padeshifrueshÃ«m doli nga analizuesi. Heshtje paskÃ«taj. Azakisi ia la instrumentin shokut tÃ« vet, vÃ«zhgoi me vÃ«mendje rezultatet, mÃ« pas buzÃ«qeshi.

Ã«GjithÃ«sÃ« nÃ« rregull. Mund tÃ« vazhdojmÃ«.Ã«

VetÃ«m atÃ«herÃ« Petri e ndjeu se, vetÃ«m pÃ«r pak, kishte ndaluar sÃ« marri frymÃ«. Nxori jashtÃ« tÃ« gjithÃ« ajrin dhe pÃ«rjetoi menjÃ«herÃ« njÃ« sens Ã«lodhjeje. NjÃ« defekt, qoftÃ« dhe mÃ« i vogli, te njÃ« prej atyre xhuntove do tÃ« kishte mundur qÃ« tÃ« kompromentonte misionin nÃ« mÃ«nyrÃ« tÃ« pakthyeshme, duke i detyruar tÃ« ktheheshin mbrapa sa mÃ« shpejt qÃ« tÃ« mundeshin. Ishte gjÃ«ja e fundit qÃ« do tÃ« kishin dÃ«shiruar tÃ« bÃ«nin. Kurse tani thuajse ia dolÃ«n.

Ã«Po shkoj tÃ« pastrohemÃ« tha Petri duke u pÃ«rpjekur qÃ« tÃ« shkundte ca pluhurin nga trupi Ã«Kontrolli tek tubat e shkarkimit kÃ«shtu Ã«shtÃ« gjithmonÃ« kaq...Ã« dhe duke shtrembÃ«ruar buzÃ«n e sipÃ«rme shtoi Ã«formuese! Ã«

Azakisi buzÃ«qeshi. Ã«Shihemi tek kabina e komandimit.Ã«

Petri thirri kapsulÃ«n dhe njÃ« sekondÃ« mÃ« pas ishte zhdukur.

Sistemi qendror njoftoi se orbita e Jupiterit ishte kaluar pa vÃ«shtirÃ«si dhe se po lÃ«viznin pa problem nÃ« drejtim tÃ« TokÃ«s. Me njÃ« lÃ«vizje tÃ« lehtÃ« por tÃ« shpejtÃ«, tÃ« syve nga e djathta, Azakisi i kÃ«rkoi O^COM-it tÃ« tij qÃ« tÃ« tregonte sÃ«rish itinerarin. PikÃ«za blu qÃ« lÃ«vizte mbi vijÃ«n e kuqe, tani ishte zhvendosur paksa drejt orbitÃ«s sÃ« Marsit. Count-down,

qÃ« tregonte kohÃ«n e pÃ«rlogaritur tÃ« mbÃ«rritjes, shÃ«nonte fiks 58 orÃ« dhe shpejtÃ«sia e anijes ishte me 3.000 Km/sek. Ishte gjithmonÃ« e mÃ« nervoz. NÃ« fund tÃ« fundit, ajo ku po udhÃ«tonin, ishte anija e parÃ« kozmike e pajisur me motorÃ«t e rinj Bousen, tÃ« ideuar krejt ndryshe nga tÃ« mÃ«parshmit. Projektuesit deklarorin se ata motorÃ« do tÃ« ishin nÃ« gjendje qÃ« tÃ« shtynin anijen me njÃ« shpejtÃ«si tÃ« afÃ«rt me njÃ« tÃ« dhjetÃ«n e shpejtÃ«sisÃ« sÃ« dritÃ«. Ende nuk ishte marrÃ« guximi qÃ« tÃ« arrihej aq larg. PÃ«r momentin, 3.000 Km/sek, i dukej mÃ« se mjaftueshÃ«m pÃ«r njÃ« udhÃ«tim tÃ« parÃ«.

Nga pesÃ«dhjetÃ« e gjashtÃ« anÃ«tarÃ«t e ekuipazhit qÃ« normalisht do tÃ« duhej qÃ« tÃ« ishin nÃ« bordin e Theos-it, pÃ«r kÃ«tÃ« mision tÃ« parÃ«, ishin pÃ«rzgjedhur vetÃ«m tetÃ«, pÃ«rfshi Petrin dhe Azakis. Arsyt e parashtruara nga TÃ« Moshuarit nuk kishin qenÃ« plotÃ«sisht bindÃ«se. Ishin kufizuar duke trumbetuar qÃ«, duke parÃ« natyrÃ«n e udhÃ«timit dhe vendmbÃ«rritjen, mund tÃ« evidentoheshin disa vÃ«shtirÃ«si dhe si rrjedhojÃ« do tÃ« kishte qenÃ« mÃ« mirÃ« sikur mos tÃ« viheshin shumÃ« jetÃ« nÃ« rrezik nÃ« mÃ«nyrÃ« tÃ« panevojshme.

AtÃ«herÃ« jemi ne ata qÃ« do sakrifkohemi? Æa drej argumentesh. GjithmonÃ« kÃ«shtu kishte pÃ«r tÃ« pÃ«rfunduar. Kush dÃ«rgohej kur qe fjala pÃ«r tÃ« rrezikuar lÃ«kurÃ«n? Azakisi dhe Petri.

Fundja, prirja e tyre drejt aventurÃ«s dhe aftÃ«sia e dukshme pÃ«r zgjidhjen e situatave â###tÃ« komplikuarâ###, u kishte dhÃ«nÃ« mundÃ«sinÃ« e pÃ«rfitimit tÃ« shumÃ« lehtÃ«sirave aspak tÃ« kÃ«qija.

Azakisi jetonte nÃ« njÃ« ambient tÃ« bollshÃ«m nÃ« qytetin e mrekullueshÃ«m tÃ« Saaranit, i gjendur nÃ« jug tÃ« Kontinentit, e cila ishte pÃ«rdorur deri pak kohÃ« pÃ«rpara, si depo nga ArtizanÃ«t e qytetit. Ai, nÃ« sajÃ« tÃ« â###lehtÃ«siraveâ###, ia kishte dalÃ« mbanÃ« qÃ« ta fuste nÃ« pronÃ«si dhe tÃ« kishte lejen pÃ«r ta modifikuar sipas pÃ«rlqimit te vet.

Faqja jugore ishte zÃ«vendÃ«suar krejtÃ«sisht me njÃ« fushÃ« tÃ« forcÃ«s vektoriale e njÃ«jtÃ« me atÃ« qÃ« ishte pÃ«rdorur nÃ« anijen kozmike, duke pasur si qÃ«llim qÃ« ai tÃ« mund tÃ« sodiste, direkt nga kolltuku i vetÃ«mykur dhe i pandarÃ«, gjirin e mrekullueshÃ«m teposhtÃ«. Por nÃ« rast nevojë, e gjithÃ« faqja mund tÃ« shndÃ«rrohej nÃ« njÃ« sistem gjigand tredimensional, nÃ« tÃ« cilin mund tÃ« shfaqeshin njÃ«kohÃ«sisht deri nÃ« dymbÃ«dhjetÃ« transmetime sinkron tÃ« Rete-s. MÃ« shumÃ« se njÃ« herÃ«, ky sistem i sofistikuar i kontrollit dhe drejtimit, i kishte lejuar qÃ« tÃ« mbledhte shumÃ« para kohe, informacione vendimtare, duke i dhÃ«nÃ« mundÃ«si kÃ«shtu qÃ« tÃ« zgjidhte nÃ« mÃ«nyrÃ« gjeniale madje dhe problemet shumÃ« serioze. Nuk do tÃ« mundej mÃ« qÃ« tÃ« tÃ«rhijej.

NjÃ« shtesÃ« e plotÃ« qÃ« i ishte bÃ«rÃ« ish-depos sÃ« vjetÃ«r, rezervonte brenda saj njÃ« koleksion me â###suvenirÃ«â### tÃ« gjetura prej tij gjatÃ« gjithÃ« misioneve qÃ« kishte kryer nÃ« vite, duke udhÃ«tuar nÃ«pÃ«r hapÃ«sirÃ«. Secili prej tyre i kujtonte diÃ«ska tÃ« veÃ«santÃ« dhe Æsdo herÃ« qÃ« gjendej nÃ« mes tÃ« atij lÃ«mshi absurd objektësh tejet tÃ« Æsuditshme, nuk mund tÃ« rrinte pa falenderuar fatin e tij tÃ« mirÃ« e mbi tÃ« gjitha, shokun e tij besnik qÃ«, mÃ« shumÃ« se njÃ« herÃ«, i kishte shpÃ«tuar jetÃ«n.

Kurse Petri nuk ishte i dashuruar pas teknologjisÃ« sÃ« shtytjes, megjithÃ«se gjithmonÃ« shquhej dukshÃ«m nÃ« studime. Edhe pse qe nÃ« gjendje tÃ« pilotonte pa vÃ«shtirÃ«si tÃ« gjithÃ« llojet e avionÃ«ve nÃ« qarkullim, njihte perfekt Æsdo model arme dhe gjithÃ« sistemet e komunikimit lokal dhe ndÃ«rplanetar, ai preferonte shpeshherÃ« tâ###i besonte instiktin dhe aftÃ«sive manuale nÃ« zgjidhjen e problemeve qÃ« i dilnin pÃ«rpara. MÃ« shumÃ« se njÃ« herÃ«, me sytÃ« e tij, e kishte parÃ« se si nÃ« shumÃ« pak kohÃ«, njÃ« grumbull i paformÃ« hekurash transformohej nÃ« njÃ« mjet lÃ«vizÃ«s apo nÃ« njÃ« armÃ« mbrojtÃ«se tÃ« frikshme. Ishte e jashtÃ«zakonshme, do tÃ« kishte mundur qÃ« tÃ« ndÃ«rtonte ÆsfarÃ«dolloj gjÃ«je qÃ« tâ###i nevojitej. PÃ«r kÃ«tÃ« me siguri i detyrohej pjesÃ«risht asaj qÃ« i kishte transmetuar i ati brez pas brezi, Artizani mjeshtÃ«r i shkÃ«lqyer, por mbi tÃ« gjitha, pasionit tÃ« tij tejet

të madh për Artet. Që në djallëri, vërtet që kishte qenë gjithmonë i mahnitur me atë sesi aftësitë manuale të Artizanëve arrinin të transformonin lëndën e zakonshme, në objekte të teknologjisë dhe dobisë së madhe, por duke lënë të paprekur në bukurinë në brendësi të tyre.

Një tingull i bezdisshëm, me ndërprerje dhe me volum të lartë, e bëri që të hidhej përjetë, duke e rikthyer menjëherë në realitet. Papritmas ishte aktivizuar alarmi automatik në afërsi.

Nasiria â## Hoteli

Hoteli natyrisht qÃ« nuk ishte â##me pesÃ« yjeâ##, por pÃ«r kÃ«do qÃ« ishte mÃ«suar tâ##i kalonte javÃ«t nÃ« njÃ« tendÃ« nÃ« mes tÃ« shkretÃ«tirÃ«s, edhe vetÃ«m njÃ« dush mund tÃ« konsiderohej luks. Elisa priti valÃ«n e nxehtÃ« dhe ÅšlodhÃ«se qÃ« tâ##i vinte nga lart, e tâ##i masazhonte qafÃ«n dhe shpatullat. Dukej qÃ« trupi ia dÃ«shironte pa masÃ« pasi njÃ« varg i tÃ«rÃ« drithÃ«rimash nga kÃ«naqÃ«sia i pÃ«rshkuan shpinÃ«n shumë herÃ«.

E kuptojmÃ« se sa rÃ«ndÃ«si kanÃ« disa gjÃ«ra, vetÃ«m kur nuk i kemi mÃ«.

VetÃ«m pas dhjetÃ« minutash vendosi qÃ« tÃ« dilte nga dushi. Avulli kishte mbÃ«shtjellÃ« pasqyrÃ«n qÃ« dukej qartÃ« se ishte vendosur shtrembÃ«r. U pÃ«rpoq qÃ« ta drejtonte, por sa e lÃ«shoi, u rikthye sakaq nÃ« pozicionin e saj fillestar. Vendosi tÃ« mos merrej mÃ« me tÃ«. Me njÃ« cep tÃ« peshqirit pastroi ujin qÃ« i kishte mbetur nÃ« buzÃ« dhe admiroi veten. Kur ishte mÃ« e re nÃ« moshÃ«, shumë herÃ« e kishin kontaktuar pÃ«r tÃ« punuar si modele apo edhe si aktore. Ndoshta tani do tÃ« kishte qenÃ« njÃ« divÃ« e kinemasÃ« apo gruaja e ndonjÃ« futbollisti tÃ« pasur, por paratÃ« nuk e kishin tÃ«rhequr mÃ« aq shumë. Preferonte tÃ« djersitej, tÃ« hante pluhur, tÃ« studionte tekste tÃ« vjetÃ«r dhe tÃ« vizitonte vende tÃ« humbura. AventurÃ«n qÃ« e kishte pasur gjithnjÃ« nÃ« gjak dhe emocionin qÃ« i dilte kur merrte mbetjet e njÃ« punimi dore tÃ« lashtÃ«, ri-nxjerrja nÃ« dritÃ« e gjurmÃ«ve tÃ« mijÃ«vjeÃ«sarÃ«ve mÃ« pÃ«rpara, nuk mund tÃ« kishte tÃ« krahasuar me asgjÃ« tjetÃ«r.

Iu afrua pasqyrÃ«s shumë afÃ«r, dhe pa ato rrudhat e vogla dhe tÃ« mallkuara tek cepat e syve. Dora iu fut automatikisht nÃ« ÅšantÃ«n e tualetit nga ku mori njÃ« nga kremrat â##qÃ« tÃ« heqin dhjetÃ« vjet brenda njÃ« javeâ##. E shtroi me kujdes nÃ« tÃ« gjithÃ« fytyrÃ«n dhe u pa me kujdes. ÅšfarÃ« pretendonte, njÃ« mrekuili? Fundja, efekti do tÃ« ishte i dukshÃ«m vetÃ«m pas â##shtatÃ« ditÃ«shâ##.

BuzÃ«qeshi pÃ«r veten dhe pÃ«r tÃ« gjitha gratÃ« qÃ« rregulloheshin lehtësisht me anÃ« tÃ« reklamÃ«s.

Ora e varur nÃ« mur sipÃ«r krevatit shÃ«nonte 19,40. Nuk do tâ##ia kishte dalÃ« kurrÃ« qÃ« tÃ« bÃ«hej gati vetÃ«m nÃ« njÃ«zet minuta.

U tha sa mÃ« shpejt qÃ« tÃ« mundej, duke i lÃ«nÃ« paksa tÃ« lagura flokÃ«t e gjatÃ« bjondÃ« dhe qÃ«ndroi pÃ«rpara komodinÃ«s prej druri tÃ« errÃ«t, ku mbante ato pak veshje elegante qÃ« kishte arritur tâ##i merrte me vete. NÃ« momente tÃ« tjera, do tÃ« kishte kaluar orÃ« tÃ« tÃ«ra vetÃ«m qÃ« tÃ« vendoste mbi veshjen qÃ« i pÃ«rshtatej rrethanÃ«s veÅšse, atÃ« mbrÃ«mje, pÃ«rzgjedhja ishte vÃ«rtet e kufizuar. Zgjodhi, pa u menduar shumë, fustanin e shkurtÃ«r nÃ« ngjyrÃ« tÃ« zezÃ«. Ishte shumë e hijshme, padyshim seksi por aspak vulgare, me njÃ« dekolte tÃ« gjerÃ« qÃ« me siguri do ta kishte ekzaltuar â##masÃ«n e tretÃ«â## tÃ« mbushur tÃ« saj. E mori dhe, me njÃ« gjest elegant tÃ« dorÃ«s, e vuri mbi krevat.

19,50. PavarÃ«sisht faktit qÃ« ishte femÃ«r, nuk i pÃ«lqente tÃ« ishte me vonesÃ«.

Iu avit dritares dhe pa njÃ« Fuori Strada tÃ« errÃ«t, jashtÃ«zakonisht tÃ« shkÃ«lqyeshme, tamam pÃ«rpara derÃ«s sÃ« hotelit. Personi qÃ« duhej tÃ« ishte shoferi, njÃ« djalÃ« i ri i veshur me rroba ushtarake, po rrinte i mbÃ«shtetur tek kofna dhe shtynte kohÃ«n e pritjes duke pirÃ« njÃ« cigare nÃ« qetÃ«si.

BÃ«ri Åšmos qÃ« tâ##i theksonte sytÃ« me laps dhe rimel, kaloi me shpejtÃ«si buzkuqin mbi buzÃ«t e saj, ndÃ«rkohÃ« qÃ« pÃ«rpiqej ta pÃ«rhapte nÃ« mÃ«nyrÃ« uniforme me njÃ« sÃ«rÃ« puthjesh tÃ« lÃ«shuara mÃ« kot, vuri vathÃ«t e preferuar, duke u lodhur jo pak qÃ« tÃ« gjente â##vrimatâ##.

NÃ« fakt, kishte shumë kohÃ« qÃ« nuk dilte mbrÃ«mjeve. Puna e dÃ«rgonte gjithmonÃ« nÃ«pÃ«r botÃ« dhe kurrÃ« nuk kishte arritur qÃ« tÃ« gjente njÃ« pÃ«rson pÃ«r lidhje tÃ« qÃ«ndrueshme, qÃ« tÃ« zgjaste mÃ« shumë se disa muaj. Instikti i lindur mÃ«mÃ«sor qÃ«

Është do grua ka brenda vetes dhe qaj në vajzëri gjithmonë bënte si bënte dhe e injoronte me zgjuars, tani me afrimin e orës biologjike, ndihej gjithmonë e më shpesh. Ndoshta do të kishte qenë momenti që të mendonte seriozisht për të mbledhur në familje.

E zbrapsi atë mendim me shpejtësinë më të madhe të mundshme. Veshi fustanin, dhe të vetmet palë këpucë me takë dymbëdhjetë qaj kishte sjellë me vete dhe, me gjeste të mëdha, shpërkati të dy pjesët e qafës me parfumin e saj të preferuar. Shall mëndafshi, Është e zezë e bollshme. Ishte gati. Një kontroll i fundit para pasqyrës së varur në mur, afër derës dhe të ndotur në disa pjesë të saj, i konfirmuan perfeksionin e fustanit që kishte. Bëri një rrotullim rreth vetes dhe doli jashtë e kënaqur.

Shoferi një djallë i ri, pasi kishte drejtuar mjekrën që i kishte rënë poshtë, me të parë Elisën tek dilte nga hoteli duke ecur me hap modeleje, flaku tej cigaren e dytë që sapo kishte ndezur dhe nxitoi që të hapte derën e makinës.

Është Mirëmbërëma, profesoresha Hanter. A mund të shkojmë? e pyeti ushtaraku me një notë ngurrimi.

Është Mirëmbërëma iu përgjigj ajo duke vënë në provë buzëqeshjen e mrekullueshme. Është Jam gati.

Është Faleminderit për shoqërimin shtoi ajo ndërkohë që hipte në makinë, duke ditur fare mirë se fundi do të ishte ngritur pakëz dhe do të ishte ekspozuar pjesërisht këmbët para ushtarakut të sikletosur.

I kishte pëlqyer gjithnjë të ndihej e admiruar.

Anija kozmike Theos ### Alarm në afërsi

Sistemi OCOM identifikoi menjëherë para syve Azakisit, një objekt të Æsuditshëm konturet e të cilit, duke pasur parasysh rezolucionin e ulët të përftuar nga dylbit me rreze të gjatë, akoma nuk ishin të përcaktuara qartë. Me siguri që ishte në lëvizje dhe padyshim që po përparonte drejt tyre. Sistemi i alarmit në afërsi, përcaktonte një probabilitet të përplasjes midis Theosit dhe objektit të panjohur, më të lartë se 96% në rast se asnjëri prej tyre nuk do të ndryshonte itinerarin e lëvizjes.

Azakis nxitoi që të futej tek moduli i transferimit që gjendej më afër. «Kabina e drejtimit» urdhëroi prerazi sistemin e kontrollit të automatizuar.

Pas pesë sekondave, dera u hap duke fërshëllyer dhe në ekranin e madh qendror të sallës së komandës, ishte ravijëzuar, ende shumë turbullt, objekti që po përparonte në itinerarin e përplasjes me anijen.

Pothuaj të njëjtën kohë, u hap një derë tjetër afër nga e cila kërcëu jashtë Petri pa frymë.

«Farë drejtin po ndodh?» pyeti shokun «Nuk duhej të kishte meteor në këtë zonë» u shpreh i Æsuditur duke vështruar edhe ai ekranin e madh.

«Nuk besoj të jetë meteor.»

«Por nëse nuk është meteor, atëherë farë është?» pyeti Petri me një shqetësim të dukshëm.

«Në qoftë se nuk korrigjojmë menjëherë itinerarin, do mund ta shohësh vetë me sytë e tu, kur të gjendemi të shtypur drejt e në kabinën e drejtimit.»

Petri u mor menjëherë me komandat e drejtimit dhe vendosi një ndryshim të lehtë të trajektorës duke iu referuar asaj që ishte përcaktuar më përpara.

«Përplasje pas 90 sekondash» komunikoi pa emocione, zëri i ngrohtë femëror i sistemit të alarmit në afërsi. «Largësia e objektit: 276.000 kilometra, duke u afruar.»

«Petri bëj diçka dhe bëj shpejt!» bërtiti Azakisi.

«Jam duke e bërë, por ai objekti po ecën me të vërtetë shumë shpejt.»

Llogaritja e probabilitetit të përplasjes, që dukej te ekranin në të djathtë të objektit, po zvogëlohej ngadalë. 90%, 86%, 82%.

«Nuk do të##ia dalim dot më» tha me një fije zëri Azakisi.

«Miku im, duhet akoma të lindë një ##objekt misterioz## që të mundet të arrijë të shkatërrojë anijen time» pohoi Petri me një buzëqeshje të vockël djallëzore.

Me anë të një manovre që bëri të dy të humbnin për një moment ekuilibrin, Petri ushtroi tek të dy motorët Bousen një ndryshim anasjelltas të menjëhershëm të polaritetit. Anija kozmike u drodh për shumë momente dhe vetëm sistemi i përmirësuar i gravitetit artificial, duke arritur të kompensojë oshilacionin në mënyrë të menjëhershme, nuk e la që të gjithë ekuipazhi të përfundonte i përplasur pas faqes që ndodhej përpara.

«Lëvizje e bukur» briti i gëzuar Azakisi duke i rrahur shpatullat mikut. «Por tani, si mendon që ta ndalosh këtë rrotullim?» Objektet përreth kishin nisur tashmë që të ngriheshin dhe të vinin vërdallë në për dhomë me lëvizje marramendëse.

«Vetëm një moment» tha Petri duke mos reshtur së shtypuri butonat dhe së luajturi me levat e komandës.

«Mjafton vetëm që të##ia arrijë të ...» Një Æsurg i madh djersësh i binte lehtë lehtë nga balli.

«të hapë ...» vazhdoi, ndërkohë që gjithëqë gjendej brenda dhomës fluturonte në mënyrë kaotike. Edhe vetë ata të dy filluan që të ngriheshin nga dyshemeja. Sistemi i forcës së rëndësive artificiale nuk ia dilte dot më që të kompensonte forcën e pafundme centrifugale që po gjenerohej. Ishin gjithmonë e më tepër të lehtë.

«De... de... derën e pasme automatike numër tre!» bërtiti në fund Petri, ndërkohë që gjithë objektet po binin sërisht në dysheme. Një konteiner i rëndë që shërbente për mbeturinat, e goditi Azakisin tamam në vendin midis brinjës së tretë dhe të katërt, duke e detyruar që të nxirrte një rënkim të dobët. Petri, nga gjysëm metri lartësi ku rrinte pezull, ra furishëm në kuadrin e komandave, duke marrë një pozë shumë të panatyrshme dhe padyshim qesharake.

Llogaritja e probabilitetit të përplasjes kishte zbritur në 18% dhe vazhdonte që të zvogëlohej me shpejtësi.

«Gjithëqë në rregull?» nxitoi të sigurohej Azakisi, duke u përprjekur që të fshihte sëmbimin në ijen e sapogoditur.

«Po, po. Jam mirë, jam mirë.» u përrgjigj Petri duke u përprjekur që të ngrihej sërisht.

Një Ësast më vonë, Azakisi po merrte kontakt me pjesën tjetër të ekuipazhit i cili i komunikonte menjëherë komandantit të tyre në lidhje me mungesën dhe dëmet në artikuj apo njerëz.

Manovrimi i sapo përfunduar, kishte arritur ta devijonte paksa Theosin nga itinerari i mëparshëm dhe rënia e presionit e provokuar nga hapja e derës së pasme automatike ishte kompensuar menjëherë nga sistemi i automatizuar.

6%, 4%, 2%.

«Largësia nga objekti: 60.000 Km» foli zëri.

Po qëndronin të dy me frymë në pezull, në pritje të mbështetjes në largësinë prej 50.000 Km, përtej së cilës do të aktivizoheshin sensorët me rreze të shkurtër. Ato Ësaste iu dukën si pa mbarim.

«Largësia nga objekti: 50.000 Km. Sensorët më rreze të shkurtër u aktivizuan.»

Forma e turbullt përpara tyre papritmas u qartësua. Objekti u shfaq qartë në ekran, duke e bërë të dukshme Ësdo detaj të veçantë. Dy shokët u kthyen njëkohësisht, me sytë e zgurdulluar, në kërkim të vështirimit të njërit tjetrit.

«E pabesueshme!» bërtitën njëzëri.

Nasiria â## Restoranti Masgouf

Koloneli Hadson ecte i nervozuar para mbrapa, pÃ«rgjatÃ« diagonales sÃ« hollit qÃ« gjendej para sallÃ«s kryesore tÃ« restorantit. VÃ«shtronte faktikisht Ã«do minutÃ« orÃ«n taktike qÃ« e mbante gjithmonÃ« nÃ« kyÃ«sin e dorÃ«s sÃ« majtÃ« dhe qÃ« nuk e hiqte asnjÃ«herÃ«, madje as kur flinte. Ndihej i emocionuar si njÃ« djalosh nÃ« takimin e tij tÃ« parÃ«.

PÃ«r tÃ« shtyrÃ« kohÃ«n tek priste, i ishte sjellÃ« njÃ« Martini me akull dhe feta limoni nga baristi me mustaqe i cili, nga poshtÃ« vetullave tÃ« trasha, e kundronte me kureshtje, ndÃ«rsa me pÃ«rtesÃ« thante njÃ« varg tÃ« tÃ«rÃ« gotash me fron tÃ« lartÃ«.

Alkoli nuk lejohej aspak nÃ« vendet islamike por, gjatÃ« asaj mbrÃ«mjeje, ishte bÃ«rÃ« njÃ« pÃ«rjashtim. Restoranti i vogÃ«l ishte rezervuar tÃ«rÃ«sisht pÃ«r ata tÃ« dy.

Koloneli, pak pasi kishte mbaruar bisedÃ«n me profesoreshÃ«n Hanter, menjÃ«herÃ« kishte kontaktuar me pÃ«rgjegjÃ«sin e lokalit, duke i kÃ«rkuar qÃ«llimisht pjatÃ«n speciale Masgouf, sipas sÃ« cilÃ«s mbante emrin edhe restoranti. Duke parÃ« vÃ«shtirÃ«sinÃ« nÃ« gjetjen e pÃ«rbÃ«rÃ«sit kryesor, trofta e Tigrit, donte tÃ« sigurohej qÃ« lokali e kishte gjetur. Gjithashtu, duke e ditur mÃ« sÃ« miri se do tÃ« duheshin tÃ« paktÃ«n dy orÃ« pÃ«r ta pÃ«rgatitur, dÃ«shironte qÃ« gjithÃ«sht tÃ« gatuhej pa nxitim dhe me njÃ« perfeksion absolut.

PÃ«rsa i pÃ«rket mbrÃ«mjes, duke parÃ« qÃ« uniforma ushtarake do tÃ« kishte qenÃ« me tÃ« vÃ«rtetÃ« e papÃ«rshtatshme pÃ«r ambientin, kishte vendosur qÃ« tÃ« shpluhuroste kostumin e tij tÃ« errÃ«t Valentino, duke e kombinuar me njÃ« kravatÃ« mÃ«ndafshi tÃ« stilit Regimental mÃ« vija gri e tÃ« bardha. KÃ«pucÃ«t e zeza, tÃ« ilustruara ashtu siÃ« dinte tÃ« bÃ«nte vetÃ«m njÃ« ushtarak, ishin italiane edhe ato. Me tÃ« vÃ«rtetÃ«, ora taktike nuk kishte tÃ« bÃ«nte fare por nuk do tÃ« mundej dot tÃ« rrinte pa tÃ«.

Ã«MbÃ«rritÃ«n.Ã« ZÃ«ri doli klithshÃ«m nga receptori, njÃ«lloj me telefonin celular, qÃ« mbante nÃ« xhepin e brendshÃ«m tÃ« xhaketÃ«s. E fiku dhe vÃ«shtroi jashtÃ« nÃ« drejtim tÃ« xhamit tÃ« derÃ«s.

Makina e madhe e errÃ«t shmangu njÃ« qese tÃ« zhubravitur e cila, shtytur lehtazi nga filladi i mbrÃ«mjes, rrotullohej me ngathtÃ«si nÃ« mes tÃ« rrugÃ«s. Me njÃ« manovrim tÃ« shpejtÃ« parkoi tamam pÃ«rpara hyrjes sÃ« restorantit. Shoferi priti sa pluhuri i ngritur nga mjeti tÃ« grumbullohej sÃ«rish nÃ« tokÃ«, mÃ« pas zbriti nga makina me kujdes. Nga kufja gjysÃ«m e fshehur nÃ« veshin e djathtÃ«, i erdhi njÃ« seri e â##all clearâ##. VÃ«shtroi me vÃ«mendje tÃ« gjitha vendet e caktuara qÃ« mÃ« parÃ«, derisa tÃ« sigurohej se kishte identifikuar tÃ« gjithÃ« kolegÃ«t ushtarakÃ« tÃ« cilÃ«t, nÃ« gjendje gatishmÃ«rie, do tÃ« angazhoheshin pÃ«r sigurinÃ« e dy darkuesve gjatÃ« gjithÃ« mbrÃ«mjes.

Zona ishte e sigurt.

Hapi derÃ«n e pasme dhe, duke zgjatur me delikatesÃ« dorÃ«n e djathtÃ«, ndihmoi tÃ« ftuarÃ«n qÃ« tÃ« zbriste.

Elisa duke e falenderuar ushtarakun pÃ«r finesÃ«n, doli butÃ«sisht nga makina. Drejtoi vÃ«shtrimin pÃ«r lart dhe, ndÃ«rsa mbushej nga mushkÃ«ritÃ« me ajrin e kthjellÃ«t tÃ« mbrÃ«mjes, u rregullua pÃ«r njÃ« Ã«stast pÃ«r tÃ« parapritur spektaklin e mrekullueshÃ«m qÃ« vetÃ«m qielli plot yje mbi shkretÃ«tirÃ« dinte qÃ« ta luante nÃ« skenÃ«.

Koloneli ngeli pÃ«r njÃ« moment i pavendosur nÃ«se tÃ« dilte dhe tÃ« shkonte ta takonte apo tÃ« qÃ«ndronte brenda lokalit nÃ« pritje tÃ« hyrjes sÃ« saj. NÃ« fund zgjodhi tÃ« rrinte ulur, me shpresÃ«n qÃ« ta maskonte mÃ« mirÃ« emocionin. KÃ«shtu, me njÃ« pamje indiferente, iu afrua banakut, u ul mbi njÃ« karrige tÃ« lartÃ«, mbÃ«shteti bÃ«rrylin e majtÃ« mbi sipÃ«rfaqen me dru tÃ« errÃ«t, rrÃ«kÃ«lliu pak pijen alkolike tÃ« mbetur nÃ« gotÃ« dhe u ndal tÃ« kundronte farÃ«n e limonit qÃ« depozitohej lehtÃ« lehtÃ« nÃ« fund.

Dera u hap me një kërcitje të butë dhe shoferi ushtarak pa jashtë për të kontrolluar që gjithëëska që në rregull. Koloneli bëri një gjest të lehtë me kokë dhe shoqëruesi prezantoi Elisën nga brenda, duke i hapur rrugën me një gjest të madh të dorës.

«Mirëmbërma profesoresha Hanter» tha koloneli duke u ngritur nga karrigia dhe duke nxjerrë në pah buzëqeshjen e tij më të bukur. «A patë të një udhëtim të rehatshëm?»

«Mirëmbërma kolonel» u përgjigj Elisa me një buzëqeshje po aq rrëzëllitëse «Gjithëëska në rregull, faleminderit. Shoferi juaj ishte shumë i sjellshëm.»

«Mund të shkoni, faleminderit» tha me një zë autoritar koloneli, duke iu drejtuar shoqëruesit, i cili përshëndeti ushtarakisht, rrotulloi takat dhe u zhduk në përnatë.

«Një aperitiv, profesoresha?» e pyeti koloneli, duke thirrur me një gjest të dorës baristin me mustaqe.

«Atë që keni marrë ju» u përgjigj menjëherë Elisa, duke treguar gotën e Martinit që koloneli mbante ende në dorë. Më pas shtoi «Më thërrisni Elisa kolonel, preferoj këtë.»

«Shkëlqyeshëm. Dhe ti më thirr Xhek. Kolonelë të tilla më për ushtarë të mi.»

«Shtë një fillim i mbarë, mendoj koloneli.

Baristi përkatiti me kujdes Martinin e dytë dhe ia dha të porsaardhurës. Ajo afroi gotën e vet me atë të kolonelit dhe i trokitën të dyja me njëra tjetrën.

«Gëzuar» tha me gjallëri dhe ktheu një gjallënjak të mirë.

«Elisa, duhet të them se sonte shkëlqen vërtet» i tha koloneli duke i derdhur të ftuarës së tij një vështrim nga koka tek këmbët.

«Bah, edhe ti nuk je aspak keq. Edhe uniforma madje do të ishte tërheqëse por unë të preferoj këtë si shënjë» i tha duke buzëqeshur me djallëzi dhe duke lëshëvizur pak kokën anash.

Xheku, pakëz në siklet, përqendoi vëmendjen brenda gotës që kishte në dorë. E kundroi për një çast, më pas e thau të gjithën me një frymë.

«Si thua sikur ta zhvendosim tryezën tonë?»

«Ide fantastike» thirri Elisa. «Kam një uri prej ujku.»

«Kam arritur të përçatis specialitetin e shtëpisë. Shpresoj që ta lëshë.»

«Jo, mos më thuaj se ke arritur që të gatuash Masgouf-in» tha e habitur, duke hapur paksa sytë e shkëlqyeshëm jeshilë. «Praktikisht shtëpi e pamundur që të gjesh troftën e Tigris në këtë periudhë.»

«Për një të ftuar si ty nuk mund të mos bëjë ndryshe përveçse të kërkohet më të mirë» tha i kënaqur koloneli, duke parë që zgjedhja e tij dukej se ishte përlyer prej saj. I zgjati me delikatesë dorën e djathtë dhe e ftoi që ta ndiqte pas. Ajo, duke buzëqeshur djallëzisht, ia mbajti dorën shtrënguar dhe vazhdoi ta shoqëronte për tek tryeza.

Lokali ishte rregulluar me finesë në stilin tipik të vetë vendit. Dritë e ngrohtë dhe e mprehtë, perde të gjera mbushnin pothuaj të gjithë muret dhe arrinin deri në tavan. Një tapet i madh me motive vizatimi të Eslimi Toranjdar, vishte pothuaj të gjithë dyshehtë, kurse tapete të tjerë më të vegjëll ishin sistemuar në këndet e dhomës, sikur të rrethonin gjithëëska në kornizë. Natyrisht, tradita do të kishte dashur që ta konsumonin darkën të shtrirë në tokë mbi jastëkë të butë e të rehatshëm por, si një përimor i sjellshëm, koloneli kishte preferuar një tryezë të klasike. Edhe ajo ishte e pajisur më së miri dhe ngjyrat e zgjedhura për mbulesën ishin në kombinim të përkrer me pjesën tjetër të lokalit. Një sfond muzikor në të cilin një Darbuka⁹ që

shoqë«ronte në«n ritmin Maqsum¹⁰ melodinë« e një« Oud¹¹, mbushte me delikatesë« të« gjithë« atmosferën.

Mbrë«mje e për«rsosur.

Një« kamerier i gjatë« dhe i hollë«, iu afrua me politiesë« dhe, me një« për«rkulje, i ftoi dy të« ftuarit të« uleshin. Koloneli akomodoi në« fillim Elisën«n dhe u preokupua që« të« rregullonte karrigen, më« pas u ul edhe ai për«rballë« saj, duke bërë« kujdes që« mos i shkiste kravata në« pjatë«.

«Kë«tu është« me të« vë«rtetë« shumë« bukurë« tha Elisa duke vë«shtuar për«rreth.

«Faleminderit» tha koloneli. «Duhet të« të« rrë«fej që« për«r pak pata frikë« se nuk do të« për«lqente. Më« pas u mendova për«r pasionin që« ke për«r këtë« vende dhe mendova se mund të« ishte zgjedhja më« e mirë«.

«Që«llove në« shenjë«!» tha e ngazëllyer Elisa duke nxjerrë« në« pah sërish buzë«qeshjen e saj të« mrekullueshme.

Kamarieri hapi një« shishe shampanjë« dhe, ndë«rsa mbushte kupat e të« dyve, një« tjetër« erdhi me një« shportë« në« dorë« duke thënë« «Sa për«r fillim, do të« dëshironit që« të« shijonit një« Most-o-bademjun¹² ».

Dy të« ftuarit u vë«shtuan të« kë«naqur, morën« dy kupat dhe i trokitën« sërish.

Afro një«qind metra nga lokali, dy personazhe të« pazakontë« me një« makinë« të« errët« po merreshin me një« sistem të« sofistikuar për«rgjimi.

«E pe kolonelin si për«rkë«dhelet me atë« tarallaken? » tha një«ri prej tyre duke u kukurisur me një« tjetër«r të«për«r shëndoshë« që« rrinte në« vendin e shoferit, ndë«rkohë« që« për«rtypte një« sanduiç« të«për«r madh dhe barku e pantallonat po i mbusheshin plot me të«rime.

«Ishte ide gjeniale futja e një« transmetuesi në« veshin e profesoresha« iu për«rgjigj tjetri, shumë« më« i hollë«, me sy të« më«dhenj dhe të« zinj, ndë«rkohë« që« rrufiste kafën nga një« gotë« e madhe kartoni ngjyrë« gështenje. «Prej kë«tej mund të« dë«gjojmë« në« më«nyrë« të« për«rsosur gjithë«së«ka që« thonë«.

«Shih se mos bënë« rrëmujë«ra dhe regjistroji të« gjitha» e qortoi tjetri «për«rndryshe do të« na bë«jnë« që« të« hamë« vathë«t për«r më«ngjes.»

«Mos u bë«j merak. E njoh shumë« mirë« këtë« aparat. Nuk do të« na shpëtë«toj as edhe një« për«shpër«rimë«.

«Duhet të« arrijmë« të« marrim vesh se çfarë« ka zbuluar realisht profesoresha» shtoi trashaluci. «Shefi ynë« ka shtënë« një« thes më« para për«r të« ndjekur në« fshehtë«si këtë«rkimë«.

«Sigurisht nuk do të« jetë« e lehtë« duke parë« strukturën« fantastike të« sigurisë« që« ka vendosur koloneli.» Tipi i hollë« ngriti vë«shtimin drejt qiellit me një« pamje të«ndë«rrimtare, pastaj shtoi «Në«se do të« më« kishin dhënë« edhe vetëm një« të« mjetë«n e atyre parave, tashti do të« që«ndroja i shtrirë« rrë«zë« një« palme në« Kubë«, duke patur si shqetësim të« vetëm atë« të« zgjedhjes së« një« Margarite ose të« një« Pië«ta Kolada.»

«Dhe ndoshta së« bashku me ca vajza me bikini që« të« fërkojnë« me krem mbrojtës« ndaj diellit» tha trashaluci, për«r të« shpër«rthyer më« pas në« një« të« qeshur buçitë«se, ndë«rkohë« që« si pasojë« e barkut të« kë«rcyer, i binin poshtë« të«rrimet të« cilat ishin depozituar më« për«rpara.

«Kjo antipasta ishte shumë« e shijshme.» Zë«ri i doktoresha«s doli pakë«z i transformuar nga altoparlanti i vogël i vendosur mbi kroskot. «Duhet të« të« rrë«fej se me të« vë«rtetë« nuk besoj që«, prapa asaj pamjeje« prej ushtaraku të« vrazhdë«, mund të« fshihej një« burrë« i rafinuar.»

«Bahh, faleminderit Elisa. Edhe unë s'kam do ta kisha menduar kurrë që një profesore e kualifikuar mund të ishte, përveçse e bukur, edhe mjaft e afrueshme dhe simpatike.» foli zëri i kolonelit, gjithmonë pakëz i transformuar, por me një tonacion paksa më ulët.

«Shih shih se si po flirtojnë!» thirri trashalوقي nga vendi i shoferit. «Sipas meje, do të përfundojnë të dy në shtat.»

«Nuk jam edhe aq i sigurt» pohoi tjetri. «Profesoresha jonë është padyshim tepër dinake dhe nuk besoj se një darkë e vockël dhe ndonjë kompliment i vakët mund të mjaftojnë që ajo të shkojë e të bjerë drejt e në krah të tij.»

«Dhjetë dollarë bast që s'është do ta bëjë!» tha trashalوقي duke i zgjatur dorën e djathtë kolegut.

«Ok, dakord!» foli tjetri duke i shtrënguar dorën që ishte zgjatur përpara.

Anija kozmike Theos â## Objekti misterioz

Objekti qÃ« u shfaq pÃ«rpara dy bashkÃ«udhÃ«tarÃ«ve tÃ« Ã§suditur tashmÃ«, me siguri qÃ« nuk ishte ndonjÃ« gjÃ« qÃ« natyra, madje dhe nÃ« fantazinÃ« e saj tÃ« pamasÃ«, mund ta kishte krijuar vetÃ«. Ngjante si njÃ« lloj lule metalike me tre petale tÃ« gjata, pa kÃ«rcell, me njÃ« pistil nÃ« mes nÃ« formÃ« pak konike. Pjesa mbrapa pistilit ishte nÃ« formÃ«n e prizmit hegzagonal, me sipÃ«rfaqen e bazÃ«s pak mÃ« tÃ« madhe se ajo e konit tÃ« gjendur nÃ« pjesÃ«n pÃ«rballÃ« dhe qÃ« mbÃ«shteste tÃ« gjithÃ« strukturÃ«n. Nga tÃ« treja brinjÃ«t e barazlanguara tÃ« hegzagonit dilnin petalet nÃ« formÃ« katrore, me njÃ« gjatÃ«si e pakta katÃ«r herÃ« nga ajo e bazÃ«s.

Ã«Duket si njÃ« tip mulliri i vjetÃ«r me erÃ«, si ata qÃ« pÃ«rdoreshin shekuj pÃ«rpara, nÃ« pllajat e mÃ«dha nÃ« lindjeÃ« foli Petri, pa i hequr as edhe njÃ« minutÃ« sytÃ« nga objekti qÃ« ishte shfaqur nÃ« ekranin e madh.

NjÃ« drithÃ«rimÃ« e pÃ«rshkoi Azakisin mu nÃ« shpinÃ«, ndÃ«rsa nÃ« mend i vinin disa prototipe tÃ« vjetÃ«r qÃ« TÃ« Moshuarit i kishin sugjeruar qÃ« tÃ« studionte para se tÃ« nisej.

Ã«Ã§shtÃ« njÃ« sondÃ« hapÃ«sinoreÃ« pohoi me vendosmÃ«ri Azakisi. Ã«I kam parÃ« disa prej tyre, tÃ« prodhuara pak a shumÃ« nÃ« kÃ«tÃ« mÃ«nyrÃ«, tek arkivat e vjetÃ«r tÃ« RetesÃ« vazhdoi, ndÃ«rkohÃ« qÃ« nxitonte tÃ« nxirrte me anÃ« tÃ« N^COM, sa mÃ« shumÃ« informacione qÃ« mundej lidhur me kÃ«tÃ« Ã§Ã§shtje.

Ã«NjÃ« sondÃ« hapÃ«sinore?Ã« pyeti Petri, duke u kthyer drejt shokut me njÃ« pamje tÃ« hutuar. Ã«Dhe kur do ta kemi lÃ«shuar?Ã«

Ã«Nuk besoj se Ã«shtÃ« e jona.Ã«

Ã«Nuk Ã«shtÃ« e jona? Ã§farÃ« do tÃ« thuash miku im?Ã«

Ã«Dua tÃ« them se as nuk Ã«shtÃ« ndÃ«rtuar dhe as nuk Ã«shtÃ« lÃ«shuar prej nesh qÃ« jetojmÃ« nÃ« planetin Nibiru.Ã«

Fytyra e Petrit shprehu gjithnjÃ« e mÃ« shumÃ« habi. Ã«Ã§do tÃ« thotÃ« kjo? Mos mÃ« thuaj se edhe ti beson tek ato broÃ§skullat mbi alienÃ«t, Ã«Ã«Ã«h?Ã«

Ã«Nga ajo Ã§farÃ« di, them se asgjÃ« e kÃ«tij lloji nuk Ã«shtÃ« ndÃ«rtuar ndonjÃ«herÃ« nÃ« planetin tonÃ«. Kam kontrolluar nÃ« tÃ« gjithÃ« arkivin e Retes dhe nuk ka asnjÃ« lidhje me objektin qÃ« kemi pÃ«rpara. As edhe tek projektet qÃ« nuk janÃ« realizuar ndonjÃ«herÃ«.Ã«

Ã«Nuk Ã«shtÃ« e mundur!Ã« thirri Petri. Ã«Ai N^COM-i yt duhet tÃ« jetÃ« i Ã§sakorduar. Kontrollroje mÃ« mirÃ«.Ã«

Ã«MÃ« vjen keq Petri. VÃ«rtet qÃ« e kam kontrolluar dy herÃ« dhe jam absolutisht i sigurt sÃ« kjo nuk Ã«shtÃ« vepÃ«r e jona.Ã«

Sistemi i tÃ« parit me rreze tÃ« shkurtÃ«r kujdeset qÃ« tÃ« gjenerojÃ« njÃ« imazh tridimensional tÃ« objektit, duke e rikrijuar me njÃ« saktÃ«si tÃ« madhe deri nÃ« detajet mÃ« tÃ« vogla. Hologrami lÃ«kundej lehtëazi nÃ« mes tÃ« sallÃ«s sÃ« komandÃ«s, duke qÃ«ndruar pezull afro gjysÃ«m metri nga dysHEMEJA.

Petri, me njÃ« lÃ«vizje tÃ« dorÃ«s sÃ« djathtÃ«, filloi ta rrotullonte ngadalÃ«, duke hetuar me vÃ«mendje Ã§do detaj tÃ« vogÃ«l.

Ã«Dukej se ishte e pÃ«rbÃ«rÃ« nga njÃ« aliazh metalik shumÃ« i lehtëÃ« tha Petri, me njÃ« ton padyshim shumÃ« mÃ« teknik, lidhur me atÃ« Ã§udi qÃ« e kishte pushtuar qÃ« nÃ« fillim Ã«Ushqyesit e motorÃ«ve duhet tÃ« jenÃ« tÃ« pajisur me tre petale, qÃ« ngjanin se ishin tÃ« veshur nga njÃ« lloj materiali i ndjeshÃ«m ndaj dritÃ«s sÃ« diellit.Ã« MÃ« nÃ« fund kishte filluar qÃ« tÃ« lÃ«vizte komandat e sistemit. Ã«Pistili duhet tÃ« jetÃ« ndonjÃ« lloj antene marrÃ«se-transmetuese dhe nÃ« prismën hegzagonal me siguri qÃ« Ã«shtÃ« â##truriâ## i kÃ«saj gjÃ«je.Ã«

Petri luante hologramin gjithnjë e më shpejt, duke e përmbysur në të gjitha drejtimet. Papritur u ndal dhe thirri «Shiko këtu. Sipas teje, Është kjo?» pyeti, ndërkohë që kujdesej për të zmadhuar detajin.

Azakisi u afrua sa më afër që të mundej. «Duken si simbole.»

«Dy simbole do të thojë» korrigjoi Petri «ose më mirë, një vizatim dhe katër simbole shumë afër njëra tjetër.»

«Azakisi vazhdon shpejt, me anë të N^COM, që të kërkonte diçka tek Rete, por nuk ia doli që të gjente absolutisht ndonjë gjë që të kishte sadopak lidhje me atë Është kishte përpara.»

Vizatimi përfaqëson një katror të përbrër nga pesëmbdhjetë shirita gjatë të alternuar me ngjyrë të bardhë dhe të kuqe, dhe, në këndin lart nga e majta, një katror tjetër me ngjyrë blu të përbrër nga pesëmbdhjetë yje pesëcepësh në ngjyrë të bardhë. Në të djathtë të tij, katër simbolet:

JUNO

«Duket si një lloj shkrimi» guxoi të thoshte Azakisi. «Ndoshta simbolet përfaqësojnë emrin e atyre që kanë krijuar sondën.»

«Ose ndoshta është emri i saj» iu kundërpërgjigj Petri. «Sonda quhet JUNO dhe simboli i ndërtuesve të saj është ai lloj katrori me ngjyrë.»

«Sido që të jetë, e sigurt është që nuk jemi ne ata që e kanë ndërtuar këmbënguli Azakisi. «Mendon se mund të ekzistojë brenda saj ndonjë formë jete?»

«Mendoj se jo. Të paktën jo nga ato që ne njohim. Hapësira në kapsulën mbropa, i vetmi vend ku mund të gjendet ndonjë gjë, është tepër e vogël për të pasur brenda një qenie të gjallë.»

Ndërkohë që fliste, Petri kishte nisur tashmë të kryente një skanim të sondës, në kërkim të Është do lloj shenje jete që mund të dilte nga brenda e saj. Pas pak Ështësh, një varg simbolesh u shfaq në ekran të cilat nxitoi që të deshifronte shokut të tij.

«Sipas sensorëve tanë nuk ka asgjë të gjallë atje brenda. Nuk duket që të ketë as armë të ndonjë lloji apo tipi. Me një këqyrje të parë, e ndjej të them se, ky objekt, është një lloj avioni zbulues i lëshuar për të eksploruar në mes të sistemit diellor në kërkim të kushedi se Është gjëje.»

«Edhe mundet» miratoi Azakisi «por pyetja që do duhet të supozojmë është: Lëshuar nga kush?»

«Bahh» hamendësoi Petri «nëse përjashtojmë prezencën e alienëve misteriozë, do të thosha se të vetmit që mund të bëjnë diçka të tillë, mund të jenë vetëm miqtë e tu të vjetër në tokë.»

«Është po thua? Por që nga hera e fundit që i kemi lënë, ata nuk ishin në gjendje që të ecnin as me kalë. Si mund të kenë arritur një nivel njohurie të kë tillë brenda kaq pak kohe? Dërgimi i një sonde që sillet vërdallë në hapësirë nuk është aspak një shaka.»

«Pak kohë?» kundërshtoi Petri duke e parë drejt e në sy. «Mos harro se, për ata, kanë kaluar afro 3.600 vjet që atëherë. Duke patur parasysh se jetëgjatësia e tyre mesatare ishte maksimum pesëmbdhjetë-gjashtëmbdhjetë vjeç, do të thotë se kanë kaluar e pakta rreth gjashtëmbdhjetë breza. Ndoshta janë bërë akoma më inteligjentë se sa mund ta imagjinojmë.»

«Dhe ndoshta ishte kjo arsyeja» shtoi Azakisi, duke u përprekur që të finalizonte mendimin e shokut «që Të Moshuarit ishin atë merakosur për këtë mision. Ata e kishin parashikuar ose të paktën, e kishin marrë parasysh këtë mundësi.»

«Bahh, madje mund edhe t'na e kishin përmendur shkarazi këtu gjë, apo jo? Sa s'është më ra pika kur e pashë atë objektin.»

«Jemi ende në planin e hipotezave» tha Azakisi ndërkohë që me gishtin e madh dhe tregues t'ndorës f'arkonte mjekërën «por duket se arsyetimi ka kuptim. Do t'përpiqem që t'vhem në kontakt me Të Moshuarit dhe do t'provoj që t'at'u shkëpus ndonjë informacion më shumë, nëse kanë. Ti, ndërkëq, përpiku t'kuptosh diçka më shumë rreth këtij mjeti. Analizo itinerarin aktual, shpejtësinë, masën, e t'jtera dhe përpiku t'bësh një parashikim mbi vendmbërritjen e tij, që nga koha kur është nisur dhe t'dhënat që ka depozituar. Si përfundim, dua t'marr vesh sa më shumë gjëra që t'jetë e mundur mbi atë që na pret aty poshtë.»

«Në rregull, Zakë» foli Petri ndërsa vërtiste pezull në ajër, përreth tij hologramet t'rrë ngjyrë me një pafundësi numrash dhe formulash.

«Ah, mos harro t'analizosh atë që e ke identifikuar si antenë. Nëse është ashtu vërtet, do t'jetë në gjendje t'transmetojë dhe t'marrë. Nuk do t'doja që takimi ynë t'ishte transmetuar tashmë tek dërguesit e sondës.»

Duke e thënë këtu, Azakisi u drejtua me shpejtësi nga kabina H^{COM}, e vetmja në gjithë anijen me pajisjet për komunikimin në largësi t'madhe, e cila gjendej midis portës t'mbëdhjetë dhe nëntëmbëdhjetë t'moduleve t'transferimit t'brendshëm. Dera e pasme u hap me atë fishkëllimën e lehtë dhe Azakisi rrëshqiti brenda kabinës së ngushtë.

Kush e di pse e kanë bërë kaq t'ngushtë... pyeste veten ndërkohë që k'arkonte t'sistemohej në një sedilje, vërtet tepër t'vogël, e cila kishte zbritur automatikisht nga sipër. Ndoshta kanë dashur që ta përdornim sa më pak që t'jetë e mundur...

Ndërkohë që dera po mbyllej sërisht pas shpinës, ai filloi që t'formonte një seri komandash mbi panelin që kishte përpara. Duhej që t'priste disa sekonda para se t'stabilizohej sinjali. Papritmas, në pamjen holografike, shumë t'ngjashme me atë që kishte në dhomën e vet, filloi t'shfaqej fytyra e rreshkur dhe padyshim e vërë nga vitet e Të Moshuarit, eprorit t'tij.

«Azakisë» tha ai duke buzëqeshur lehtë, ndërkohë që ngrinte ngadalë dorën kockore në shenjë për rshëndetje. «Afarë t'shtyu që t'thërrasësh, me kaq shumë ngut, këtu plak t'shkretë?»

Kurrë nuk kishte arritur që t'merrte vesh me saktësi moshën e shefit t'tij. Askujt nuk i ishte lejuar që t'merrte vesh informacione shumë private lidhur me ndonjë element t'Të Moshuarve. Me siguri, transformime t'mëdha rreth diellit kishte parë shumë. Pavarësisht kësaj, sytë e tij l'viznin me shpejtësi në t'djathtë dhe në t'majtë, me një gjallëri t'atillë sa që as ai vetë nuk do t'dinte t'bënte më mirë.

«Kemi bërë një takim vërtet t'papritur, t'paktën për ne» ia nisi Azakisi pa shumë politesë, duke u përprekur që ta vështronte interlokutorin drejt e në sy. «Gati ishim duke u përplasur me një objekt t'pazakontë» vazhdoi, duke u munduar që t'kapte çdo shprehje sado t'vogël t'Të Moshuarit.

«Objekt? Shprehu më qartë biri im.»

«Petri është ende duke e analizuar, por ne mendojmë se b'het fjalë për një lloj sonde dhe jam i sigurt që nuk është e jona.» Sytë e Të Moshuarit u zgurdulluan. Dukej edhe ai i habitur.

«Kemi gjetur simbole t'ështëditshme t'gdhendura mbi t'që janë në një gjuhë t'panjohur» shtoi. «Po t'dërgoj t'gjitha t'dhënat.»

Vështrimi i ngulët i Të Moshuarit u duk sikur humbi për një çast, ndërkohë që që, me anë t'O^{COM}-it t'tij, shqyrtonte fluksin e informacioneve që i vinin.

Pas disa ʒastesh tepʒr tʒ gjatʒ, sytʒ e tij u kthyen pʒr tʒu fiksuar me ata tʒ interlokutorit tʒ tij dhe, me njʒ ton qʒ nuk la asnjʒ emocion tʒi shfaqej, tha ʒ«Do tʒ mbledh menjʒherʒ Kʒshillin e Tʒ Moshuarve. E gjithʒ kjo supozon qʒ konkluzionet tuaja fillestare janʒ tʒ sakta. Nʒse gjʒrat duhet tʒ jenʒ vʒrtet kʒshtu, ne do tʒ duhet qʒ tʒ rishikojmʒ shumʒ shpejt planet tona.ʒ»

ʒTʒ presim tʒ rejatʒ dhe duke thʒnʒ kʒshtu, Azakisi mbylli bisedʒn.

Nasiria â## Darka

Koloneli dhe Elisa po thanin tashmë «kupë» e tretë të шампанjë»s dhe ambienti padyshim ishte bërë akoma dhe më joformal. «Xhek, duhet të them se ky Masgoufi është fantastik. Do të jetë e pamundur që ta mbaroj, është jashtëzakonisht shumë».

«Vërtet, është padyshim më i miri. Duhet që të komplimentojmë guzhinierin.»

«Ndoshta do të duhej që të martohesha me të dhe ta vija të gatuese për mua» tha Elisa duke qeshur pak si shumë në mënyrë të ekzagjeruar. Alkoli tanimë po bënte efektin e vet.

«E jo, e kush vihet në rresht. Unë e para.» Guxoi me batutë duke menduar se nuk do të që fundja aq pa vend. Elisa bëri sikur nuk kishte ndodhur asgjë dhe vazhdoi që të përtrypte peshkun.

«Ti nuk je i martuar, apo jo?»

«Jo, nuk kam pasur asnjëherë kohë.»

«#shtë një justifikim i vjetër» tha ajo duke e parë me djallëzi.

«Bahh, në të vërtetë i jam afruar më shumë se një herë por jeta ushtarake nuk është tamam e përshatshme për martesën. Po ti?» shtoi, duke i rënë në shkurt një teme që dukej se i sillte akoma siklet. «Ke qenë ndonjëherë e martuar?»

«Tallesh? E kush do të duronte që të kishte një grua që kalon shumicën e kohës duke lëvizur në përbotë për të gërmuar në tokë si një urith dhe që zbavitet kur përardhos varre të lashtë prej mijëra vjetër?»

«Tamam» tha Xheku duke buzëqeshur hidhur «siç shihet nuk jemi të prerë për martesën.» Dhe ndërsa ngrinte gotën propozoi gjithë melankoli «Ta pijmë për të.»

Kamerieri erdhi duke mbajtur pak Samoons¹³ të sapo pjekur, duke ndërrprerë fatmirësisht, atë moment trishtimi të lehtë.

Xheku duke përfituar nga ndërrprerja, kërkoi që të zmbrapste shpejt një sërë kujtimesh që i kishin ardhur në mendje papritmas. Ishin gjithëra që i takonin të shkuarës. Tani kishte afër vetes një grua shumë të bukur dhe duhej të përqedrohej vetëm tek ajo. Kjo gjithë pastaj nuk ishte dhe aq e vështirë.

Muzika në sfond, që dukej sikur i mbështillte me delikatesë, ishte ajo e duhura. Elisa, e ndriësuar nga tre qirinj të vënë në mes të tryezës, ishte mahnitëse. Flokët e saj kishin refleksin e arit dhe bakrit dhe lëkura ishte e butë dhe ngjyretë të bronxtë. Sytë depërtes kishin një ngjyretë jeshile të thellë. Buzët e saj të buta po kërkonin ngadalë që të ndanin një copë troftë nga shtylla kurrizore që mbante në për gishta. Ishte aq sensuale.

Natyrisht që Elisës nuk i kishte shpëtuar ai moment dobësie i kolonelit. Vuri kurrizin e peshkut në anë të pjatës dhe thithi, me shkujdesje të dukshme, në fillim gishtin tregues dhe pastaj gishtin e madh. Uli pakëz kokën dhe e vështroi aq furishëm sa që Xheku mendoi se zemra gati po i shpërrthehte nga kraharori dhe po përfundonte drejt e në pjatë.

Duke e ndjerë se nuk e kishte më kontrollin e situatës dhe mbi të gjitha të vetes vetes, koloneli menjëherë u përpoq që të merrte veten. Ishte paksa i madh për të bërë figurën e një adoleshenti të dashuruar, por ajo vajzë kishte diçka që të rhiqte tmerrësisht.

Mori frymë thellë, fërkoi fytyrën me duar dhe guxoi duke thënë «Si thua sikur ta heqim qafe edhe këtë copëz të fundit?»

Ajo buzëqeshi, mori butësisht në duar copëzën e mbetur nga trofta, u ngrit lehtëzi nga karrigia duke u zgjatur drejt tij dhe ia afroi tek goja. Në atë pozicion, dekolteja e saj vuri

pjesë të risht në dukje gjoksin e bështës. Xheku, me sa duket i sikletosur, hëngri vetëm një kafshatë të vogël, por pa arritur që të shmangë preken lehtë me buzë të gishtave të saj. Eksitimi i tij rritej gjithnjë e më shumë. Elisa po luante me të si një bënë macja me miun dhe Xheku nuk po arrinte që të tashë rezistonte në ndonjë farë mënyre.

Më pas, me një pamje prej Ashupke të pafajshme, Elisa u kthye të ulej rehatshëm në vendin e saj dhe, sikur nuk kishte ndodhur gjë fare, ia bëri me dorë kamerierit të gjatë dhe të hollë, i cili iu afrua në Ashast.

«Besoj se është momenti për një Ashaj të mirë me kardamom. Si thua, Xhek? Ah»

Ai që ende nuk e kishte marrë veten nga situata e mëparshme, belbëzoi diçka të tillë si «Bahh po, në rregull...» Dhe ndërkohë, që përpiqej të bënte për shtypje duke rregulluar xhakën, shtoi «Besoj se bënë shumë mirë për tretjen.»

Ishte i vetëdijshëm që kishte thënë një gjë qesharake por në atë moment nuk i kishte ardhur në mend asgjë tjetër më e mirë.

«Është gjithë shumë e këndshme Xhek, një mbrëmje me të vërtetë fantastike, por mos të harrojmë që llimin për të cilin gjendemi këtu sonte. Duhet të të tregoj diçka, e mban mend? Ah»

Koloneli mendonte për gjithë atë moment, me përjashtim të punës. Sidoqoftë, kishte të drejtë. Aty luheshin gjëra shumë më të rëndësishme se një flirt idiot. Ishte fakt që atij, nuk i dukej aspak idiot ai lloj flirti.

«Sigurisht» u përgjigj ai duke u munduar që të rimerrte një qëndrim prej autoritari. «Nuk më rrihet deri sa të marr vesh se Ashfarë ke zbuluar. Ah»

Trashalوقي, i cili po i dëgjonte të gjitha nga makina paksa në distancë, tha «Ah ku është. Të gjitha gratë janë jo janë. Në fillim të bënë një që tashu besosh, të Ashojnë në qiell, pastaj të japin duart sikur të mos ketë ndodhur gjë.»

«Besoj se dhjetë dollarë të tu do të jenë shumë shpejt tek xhepat e mi» tha ai i holli, duke e pasuar deklaratën me një të gjasur të fortë.

«Me thënë të vërtetë, nuk më bën vetë fare se kë të Ashon në shtrat profesoresha jonë. Mos harro se jemi këtu vetëm për të zbuluar gjithë që ajo di.» Dhe ndërkohë që mendohej të rregullohej pak më mirë në sedilje, duke parë që shpina po fillonte tashë dhimbte shumë, shtoi «Do të duhej që të kishim gjetur mënyrë për të instaluar edhe një telekamera të mirë në këtë dreg lokalit.»

«Po, edhe sikur thjesht poshtë tryezës, kë shtu që do të mundesh tashë shikoje edhe kofshë të.»

«Idiot. Po kush ka qenë ai trap që të ka për zgjedhur për këtë mision? Ah»

«Shefi ynë, miku im. Dhe do të kë shilloja që të evitosh ndonjë sharje ndaj tij, duke parë që edhe ai e di mjaft mirë si të instalojë mikropërgjues dhe nuk besoj se do të kishte vështirësi që të vendoste ndonjë të tillë edhe në këtë makinë.»

Trashalوقي u hodh për për një Ashast besoi se zemra i kish ndalur së rrahuri. Po kë rkonte që të bënte karrierë dhe të shante shefin direkt, por që me siguri nuk ishte mënyra më e mirë për të ecur përpara.

«Mjaft më me budallallëqe» tha, duke u përprekur që të bëjë serioz dhe profesional. «Shiko të bësh mirë punën tënde dhe le të kthehemi në bazë me diçka konkrete.» Duke u shprehur kë shtu, nisi të fikonte një pikë jo të përcaktuar mirë në errësirë natës, përtej xhamit paksa të mjegullt.

Elisa nxori nga Ashanta palmtop-in që e merrte gjithmonë me vete, e mbështeti mbi tryezë, dhe filloi që të shfletonte fotot. Koloneli, gjithë kureshtje, u përpoq që të zgjaste vështrimin për të parë ndonjë gjë, por këndi nuk ia lejoi. Ajo, pasi gjeti ato Ashfarë kë rkonte, u ngrit dhe u ul mbi karrige në krah të tij. «Atëherë» ia nisi Elisa «rehatohu

mirë« pasi historia Æ«shtë« e gjatë«. Do të« pë«rpiqem që« ta pë«rmbledh sa më« shumë« që« të« mundem.Æ»

Duke shfletuar shpejt me anë« të« gishtit tregues në« ekranin e palmtop-it, arriti të« tregojë« një« foto të« një« pllakate gdhendur me vizatime të« Æ«suditshme dhe me shkrime në« formë« pyke.

Æ«Kjo Æ«shtë« fotoja e një« prej pllakatave që« u gjendë«n në« varrin e mbretit Baldovino II të« JeruzalemitÆ» vazhdoi Elisa Æ«i cili supozohet të« ketë« qenë« i pari, në« 1119, që« hapi Shpellë«n e Makpelas, e quajtur edhe si Shpella e Patriarkë«ve, ku duket se janë« varrosur Abrahami dhe të« dy bijtë« e tij Isaku dhe Jakobi. Kë«to varre do të« gjendeshin në« në«ntokë«n e asaj që« sot u quajt si Xhamia ose Vendi i Shenjtë« i Abrahamit në« Hebron të« Cisjordanisë«.Æ» Në« këtë« pikë«, i tregoi atij një« foto të« xhamisë«.

Æ«Në« brendë«si të« varreveÆ» vazhdoi Elisa Æ«mbreti do të« gjente, pë«rveç objekteve të« panumë«rta të« natyrave të« ndryshme, edhe një« sërë« pllakatesh që« i pë«rkisnin Abrahamit. Gjithashtu mendohet se ato mund të« pë«rfaqë«sojnë« një« lloj ditari që« kishte mbajtur ai dhe në« të« cilin kishte shë«nuar momentet më« të« rëndë«sishme të« jetë«s.Æ»

Æ«Një« si lloj Æ«momentesh historike të« rrugë«timitÆ» provoi Xheku që« të«i paraprinte, duke shpresuar që« të« bë«nte një« figurë« të« mirë«.

Æ«Po në« një«farë« kuptimi, duke parë« që« rrugë« kishte bë«rë« vë«rtet shumë«, brenda epokë«s.Æ»

Duke shfletuar një« foto tjetër, Elisa vazhdoi të« shpjegonte. Æ«ekspertë«t më« të« mirë« të« gjuhë«s dhe të« më«nyrave të« pë«rfaqë«simit grafik të« epokë«s janë« pë«rpjekur që« të« deshifrojnë« atë« Æ«farë« Æ«shtë« gdhendur mbi këtë« pllakatë«. Mendimet kanë« qenë«, me sa duket, tepër kontradiktore në« disa pjesë«, por të« gjithë« kanë« pranuar se kjoÆ» dhe arriti që« të« zmadhojë« një« detaj nga fotoja Æ«pë«rkthehet në« Æ«vazoÆ» ose edhe në« Æ«amfora e ZotaveÆ». Në« vazhdim janë« fjalë«t Æ«varrosjeÆ», Æ«sekretÆ» dhe Æ«mbrojtjeÆ» edhe ato mjaft të« qarta.Æ»

Xheku fillonte të« ndihej paksa i Æ«oroditur por, duke bërë« shenjë« me kokë«, u pë«rpoq që« të« bindte Elisë«n se ai po e ndiqte në« më«nyrë« të« pë«rkryer. Ajo e vë«shtroi pë«r një« Æ«ast, pastaj vazhdoi duke thënë« Æ«Ndë«rsa ky simboliÆ» dhe rregulloi ekranin pë«r ta bërë« sa më« të« qartë« që« mundej Æ«sipas disave, duhet të« pë«rfaqë«sojë« një« varr, varrin e një« prej Zotave. Ndë«rsa kjo pjesë« duhet të« pë«rshkruante një« nga Zotat që« paralajmë«ron ose edhe kë«rcë«non popullin e bashkuar rreth tij.Æ»

Koloneli, pak në« sajë« të« alkolit, pak në« sajë« të« aromë«s eksituese që« Elisa lë«shonte rreth vetes dhe pë«r shkak edhe të« syve të« saj brenda të« cilave kishte humbur krejtë«sisht, nuk po merrte vesh asgjë«. Vazhdoi prapë«seprapë« të« tundte kokë«n sikur gjithë«së«ka të« kishte qenë« tepër e qartë«.

Æ«Si konkluzion, pë«r të«i rënë« shkurtÆ» vazhdoi Elisa duke vënë« në« re turbullimin në« rritje të« Xhekut Æ«ekspertë«t kanë« interpretuar pë«rmbajtjen e kë«saj pllakate, si simbolizimi i një« ngjarjeje të« verifikuar në« kohë«n e Abrahamit në« të« cilë«n, një« Zot i presupozuar ose Zotat në« pë«rgjithë«si, do të« kenë« fshehur duke e propozuar në« afë«rsi të« një« varri të« tyre, diçka shumë« të« Æ«smuar, të« paktë«n pë«r vetë« ata.Æ»

Æ«Më« duket paksa i pë«rgjithshëm si pë«rfundimÆ» ia nisi Xheku, duke u pë«rpjekur që« të«i jepte ton. Æ«Të« thuash që« diçka e Æ«smuar Æ«shtë« varrosur në« afë«rsinë« e një« varri të« Zotave, nuk Æ«shtë« një« lloj sikur të«i kesh dhënë« koordinatat GPS-it. Mund të«i referohet Æ«farë«dolloy gjë«je në« Æ«farë«dolloy vendi.Æ»

Æ«Ke të« drejtë«, por të« gjitha shkrimet, veçanë«risht ato më« të« rëndë«sishmet shumë« kohë« më« parë«, duhet të« interpretohen dhe kontekstualizohen në« Æ«farë«do lloj më«nyre. Kjo Æ«shtë« arsyeja pse ekzistojnë« ekspertë«t dhe, ja papritur, unë« jam pikë«risht

njË« prej tyre.Ë» Duke u shprehur kË«shtu, filloi qË« tË« imitonte lË«vizjet e njË« modeleje ndË«rkohË« qË« fotografohej nga paparacË«t.

Ë«Po, po nË« rregull. E di qË« je e zonja. Por tani pË«rpiku qË« tË« bË«sh qË« edhe ne tË« gjorË«t, tË« kuptojmË« diË«ka.Ë»

Ë«NË« thelbË« mori fjalË«n prapË« Elisa, ndË«rsa e pË«rmbledhte sË«rish Ë«pasi tË« kemi analizuar dhe krahasuar objektet historike tË« Æ«do lloji, histori tË« vË«rteta, legjendat, thashethemet dhe kË«shtu e me radhË«, Æ«mË«ndjetË« mË« tË« zgjuara tË« tokË«s kanË« deklaruar se ky rindË«rtim me siguri qË« ka bazË« vË«rtetË«sie. Mbi kË«to baza, ka marrË« fill puna e arkeologË«ve nga e gjithË« bota nË« kË«rkim tË« kË«tij vendi tË« mistershË«m.Ë»

Ë«AtË«herË«, me tË« gjitha kË«to, Æ«hË«hË«n kË«tu ELSAD-i?Ë» Kolonelit po fillonte qË« tË« funksiononte sË«rish truri. Ë«MË« kishin thË«nË« se kË«to kË«rkime kishin si qË«llim tË« rikuperonin punimet e dorË«s qË« ishin tË« pashpjegueshme dhe me origjinË« nga alienË«t.Ë»

Ë«Dhe ka gjasa tË« jetË« vË«rtet kË«shtuË» u pË«rgjigj Elisa. Ë«TashmË« Æ«shtË« njË« mendim i pË«rhapur se kË«ta Æ«ZotË« tË« famshË«m, qË« nË« kohË« tË« vjetra kishin ikur duke u sjellË« vË«rdallË« mbi TokË«, nuk do tË« kishin qenË« tjetË«r pË«rveË«se humanoidË« tË« ardhur nga njË« planet jashtË« sistemit tonË« diellor. Duke pasur parasysh teknologjinË« e tyre tË« lartË« dhe dijet e tyre tË« jashtË«zakonshme nË« fushË«n mjekË«sore dhe shkencore, nuk qe pastaj aq e vË«shtirË« qË« tË« ngatË«rroreshin me perË«nditË« tË« cilat ishin nË« gjendje tË« bË«nin kushedi se Æ«farË« mrekullish.Ë»

Ë«TamamË» e ndË«rpreu Xheku. Ë«Edhe unË«, nË«se do mbË«rrija me njË« helikopter luftarak Apache nË« mes tË« njË« fisi tË« amazonË«s qendrore dhe do filloja tË« hidhja raketa ngado, mund tË« mË« ngatË«rronin me njË« perË«ndi tË« zemË«ruar.Ë»

Ë«Ky Æ«shtË« tamam efekti qË« duhet tË« kenË« prodhuar ato qenie mbi njerË«zit e kohË«s. Thuhet se, do tË« kenË« qenË« pikË«risht alienË«t qË« rrË«njosË«n farË«n e inteligjencË«s tek Homo Erectus, duke e shndË«rruar nË« kË«tË« mË«nyrË«, pË«rgjatË« disa dhjetË«ra mijË«ra viteve, nË« atË« qË« sot e njohim si Homo sapiens sapiens.Ë»

Elisa vË«shtroi me vË«mendje kolonelin, i cili dukej se kishte njË« pamje gjithnjË« e mË« tË« habitur dhe vendosi tË« bË«nte njË« lojË« me krahË«marrje. Ë«Me thË«nË« tË« vË«rtetË«n, si pË«rgjegjË«s i kË«tij misioni, besoj se ishe mË« i informuar.Ë»

Ë«Edhe unË« kË«shtu mendojaË» shfryu Xheku. Ë«SiË« duket, atje nË« parajsË« ndjekin gjithmonË« tË« njË«jtË«n filozofi: sa mË« pak tË« dish aq mË« mirË« Æ«shtË«Ë». ZemË«rimi po fillonte tË« zinte vendin sentimentalizmit tË« mË«parshË«m.

Duke u bË«rË« e vetË«dijshme pË«r kË«tË«, Elisa mbË«shteti palmtopin mbi tryezË« dhe u afrua pak centimetra nga fytyra e kolonelit, qË« pË«r njË« Æ«ast mbajti frymË«n duke menduar se donte ta puthte, dhe tha Ë«Tani vjen mË« e bukura.Ë»

U kthye me njË« frymË« te vendi i saj dhe i tregoi njË« fotografi tjetË«r. Ë«NdË«rkohË« qË« tË« gjithË« janË« hedhur nË« kË«rkim tË« kË«tij tË« famshmit Æ«varri i ZotaveË«, duke vajtur tË« rrË«mojnË« nË« mes tË« piramidave egjiptiane, varret e Zotave pË«r shkallË«n mË« sipË«rore, unË« kam formuluar njË« interpretim tjetË«r mbi atË« qË« Æ«shtË« gdhendur nË« pllakatË« dhe vË«rtet besoj qË« Æ«shtË« e sakta. Shiko kË«tuË» dhe i tregoi e kË«naqur njË« imazh pË«rshkrues tË« tekstit ashtu siË« e kishte interpretuar.

TË« dy bashkË«punË«torË«t pË«rgjues tË« cilË«t, brenda makinË«s po dË«gjonin bisedË«n ndË«rmjet dy darkuesve, do tË«u kishin dhË«nË« atyre krahun e djathtË« vetË«m qË« tË« mundnin tË« shihnin edhe ata foton qË« profesoresha po i tregonte kolonelit.

Ë«Dreq!Ë» shau trashalugji. Ë«Duhet tË« gjejmË« mË«nyrË«n pË«r tË« futur duart nË« atË« palmtop.Ë»

Ë«ShpresojmË« qË« tË« paktË«n njË«ri nga tË« dy, ta lexojË« me zË« tË« lartË«Ë» shtoi ai i holli.

«Shpresojmë që edhe kjo darkë romantike të mbarojë shpejt. U dërrmova duke ndenjur këtu jashtë në errësirë, dhe akoma më tepër, po vdes edhe për të ngrënë.»

«Uri? Po Aja thua? Ti që ke ngrënë madje edhe pjesën time të paninës.»

«Jo të gjithë, i dashur. Kishte tepruar një dhe tani do ta llufisja dhe ndërsa nënqeshte i kënaqur, u rrotullua për ta rimarrë nga Aja e mbështetur në sediljen e mbrapme. Por në kohën që po kthehej, përfundoi duke goditur gjurin, tamam mbi butonin e ndezjes së sistemit të regjistrimit i cili lëshoi një biip të lehtë dhe u fik.

«A do të bësh kujdes, o budalla i drejtë?» I holli, nxitoi duke u përparë për një minutë të rëndësishme. «Tani më duhet ta ndez për sistemin dhe do të më duhet të paktën një minutë. Lutu që të mos jenë duke thënë ndonjë gjë me rëndësi, për një shprehje të herës do të kap me shkelma bythësh, që këtu e deri në Gjirin Persik!»

«Të kërkohet ndjesë» tha trashalوقي me një fije zëri. «Besoj se tani është ora që të vihem në dietë.»

«Zotat groposën vazën me përmbajtjen e Ashmuar në jug të tempullit dhe urdhëruan popullin që të mos afrohet deri në rikthimin e tyre, për një shprehje katastrofë të tmerrshme do të derdheshin mbi të gjithë njerëzit. Në mbrojtje të vendit, katërrë rojtarë flakësues.»

«Ky është deshifrimi im» deklaroi Elisa me krenari. «Fjala e saktë për mua, nuk është varri por tempulli dhe Ziqqurati i Ur-it, ku unë po zhvilloj kërkimet e mia, nuk është gjë tjetër veçse një tempull i ngritur për Zotat. Natyrisht, do të më thuash se nga këtu anëka shumë Ziqqurat, asnjë nuk është aq afër me shtëpinë që i përket atij që, supozohet hipotetikisht, se ka shkruar pllakatat: i dashuri ynë Abraham.»

«Shumë interesante.» Koloneli po analizonte me vëmendje tekstin. «Në të vërtetë, ajo që tregohet nga të gjithë si Shtëpia e Abrahamit është vetëm disa qindra metra nga tempulli.»

«Për më tepër, nëse ata do të kishin qenë vërtetë alienë,» vazhdoi Elisa «imagjino se sa interesante mund të jetë vazoja për ju ushtarakë. Ndoshta edhe shumë më shumë se për përmbajtjen e Ashmueshme.»

Xheku u mendua për një Ajsht, dhe pastaj tha: «Ja arsyeja e gjithë këtyre interesimeve nga vetë ELSAD-i. Vazoja e gropës mund të jetë shumë më tepër se thjesht një enë dheu.»

«Të lumtë. Dhe tani, pak teatër» u shpreh në mënyrë teatrale Elisa. «Zonja dhe zotërinj, për ju ja se Ajsht kam zbuluar sot në mëngjes.»

Preku ekranin dhe një foto e re u shfaq në palmtop. «Por qenka i njëjti simbol që gjendej tek pllakata» thirri Xheku.

«E saktë. Por këtu foto e kam bërë sot» u përgjigj Elisa e kënaqur. «Me sa duket Abrahami, për të treguar Zotat, ka përdorur njëjtë paraqitje që kishin përdorur më përpara Sumerët: një yll me dymbëdhjetë planetë rreth saj dhe që, fare papritur, e ka gjetur që gdhendur mbi kapakun e enës që po sjellim në dritë.»

«Mund edhe të mos ketë ndonjë domethënësi» komentoi Xheku. «Ndoshta është vetëm një rast. Simboli mund të ketë edhe mijëra kuptime të tjera.»

«Ah po? Dhe atëherë, sipas teje, Ajsht kjo?» dhe i tregoi foton e fundit. «E kemi realizuar nga jashtë enën me anë të aparaturës sonë me rreze X lëshuese.»

Xheku nuk mundi të bënte gjë veçse të shqyente sytë si i shastisur.

Anija kozmike Theos ### Analiza e tÃ« dhÃ«nave

Petri ishte akoma i zhytur nÃ« analizÃ«n e sondÃ«s ndÃ«rkohÃ« qÃ« Azakisi, i kthyer te paneli, foli duke iu drejtuar shokut Â«Do tÃ« na e bÃ«jnÃ« tÃ« ditur.Â»

Â«QÃ« do tÃ« thotÃ« se duhet tÃ«ia dalim mbanÃ« vetÃ«Â» komentoj hidhur Petri.

Â«Pak a shumÃ« si gjithmonÃ«, apo jo?Â» iu pÃ«rgjigj Azakisi, duke i dhÃ«nÃ« njÃ« rrahur tÃ« mirÃ« shpatullave bashkÃ«udhÃ«tarit tÃ« tij. Â«Ã«farÃ« mund tÃ« mÃ« thuash pÃ«r atÃ« grumbull hekurash?Â»

Â«PÃ«rveÃ« faktit qÃ« pÃ«r pak sa nuk nuk arriti tÃ« na gÃ«rvishtÃ« sipÃ«rfaqen e jashtme tÃ« anijes, mund tÃ« tÃ« konfirmoj me siguri thujse absolute, se nuk Â«shtÃ« transmetuar asnjÃ« mesazh nga miku ynÃ« me tre helika. Duket se sonda ka qenÃ« e projektuar vetÃ«m me qÃ«llimin pÃ«r tÃ« analizuar dhe studiuar trupa qiellorÃ«. NjÃ« lloj udhÃ«tuesi i vetmuar nÃ« hapÃ«sirÃ«n kozmike, qÃ« regjistron tÃ« dhÃ«na dhe qÃ« ia ritransmeton periodikisht qendrÃ«sÂ» dhe vuri nÃ« dukje elementin e antenÃ«s tek hologrami qÃ« valÃ«vitej nÃ«pÃ«r dhomÃ«.

Â«Ka gjasa qÃ« i kemi kaluar afÃ«r me shumÃ« shpejtÃ«si pasi mund tÃ« ketÃ« regjistruar praninÃ« tonÃ«Â» guxoi tÃ« supozonte Azakisi.

Â«Jo vetÃ«m, miku im. Instrumentet e tua nÃ« bord janÃ« tÃ« programuar pÃ«r tÃ« analizuar objekte nÃ« largÃ«si qindra deri mijÃ«ra kilometra dhe ne i kemi kaluar aq afÃ«r saqÃ«, po tÃ« mos ishim nÃ« kozmos, zhvendosja e ajrit do tÃ« vazhdonte ende ta rrotullonte si njÃ« helikÃ«.Â»

Â«Dhe tani qÃ« i jemi larguar, mendon se mund ta zbulojÃ« praninÃ« tonÃ«? Â»

Â«Mendoj vÃ«rtet qÃ« jo. Jemi padyshim shumÃ« tÃ« vegjÃ«l dhe tÃ« shpejtÃ« pÃ«r tÃ« qenÃ« nÃ« fokus tÃ« â##interesaveâ## tÃ« tyre.Â»

Â«NÃ« rregullÃ« foli Azakisi. Â«MÃ« nÃ« fund ky mÃ« duket njÃ« lajm i mirÃ«.Â»

Â«Kam provuar tÃ« bÃ«j njÃ« analizÃ« tÃ« metodÃ«s sÃ« transmetimit tÃ« tÃ« dhÃ«nave tÃ« pÃ«rvetÃ«suara nga sondaÂ» vazhdoi Petri. Â«Duket qÃ« nuk Â«shtÃ« pajisur ende me teknologjinÃ« e â##vorbullave tÃ« dritÃ«sâ## si kjo e jona, por shfrytÃ«zon akoma njÃ« sistem tÃ« vjetÃ«r me anÃ« tÃ« modulacionit tÃ« frekuencÃ«s.Â»

Â«A sâ##ishte ajo qÃ« pÃ«rdornin paraardhÃ«sit tanÃ« pÃ«rpara Revolucionit tÃ« Madh¹⁴?Â» pyeti Azakisi.

Â«SaktÃ«. Nuk ishte shumÃ« efiÃ«sente, por mundÃ«soi qÃ« tÃ« shkÃ«mbeheshin informacione nÃ« tÃ« gjithÃ« planetin pÃ«r shumÃ« kohÃ« dhe padyshim ka kontribuar pÃ«r tÃ« arritur aty ku gjendemi tani.Â»

Azakisi u ul mbi karrigen e komandimit, nduku pÃ«r njÃ« Â«ast gishtin tregues, pastaj tha Â«NÃ«se ky Â«shtÃ« sistemi i komunikacionit qÃ« pÃ«rdoret aktualisht nÃ« TokÃ«, ndoshta do tÃ« mundemi qÃ« tÃ« kapim ndonjÃ« transmetim tÃ« tyre.Â»

Â«Po, ndoshta edhe ndonjÃ« film tÃ« bukur pornoÂ» komentoj Petri, duke nxjerrÃ« paksa gjuhÃ«n nÃ« anÃ«n e majtÃ« tÃ« gojÃ«s.

Â«Mjaft me kÃ«to budallallÃ«qe. PÃ«rse nuk pÃ«rpiqesh mÃ« mirÃ« qÃ« tÃ« ripÃ«rshtatÃ«sh sistemin tonÃ« tÃ« komunikacionit sekondar me kÃ«tÃ« teknologji? Do doja tÃ« isha sa mÃ« i pÃ«rgatitur qÃ« tÃ« jetÃ« e mundur kur tÃ« mbÃ«rrija atje.Â»

Â«Kuptova. MÃ« presin orÃ« tÃ« tÃ«ra pune nÃ« kÃ«tÃ« kabinÃ« tepÃ«r tÃ« ngushtÃ«. Â»

Â«Si thua sikur tÃ« hamÃ« diÃ«ska mÃ« pÃ«rpara?Â» ia nisi Azakisi, duke parandjerÃ« kÃ«rkesÃ«n e shokut, tÃ« cilÃ«n e pÃ«rfytyronte se do tÃ« dilte pas pak Â«stesh.

Â«Kjo Â«shtÃ« gjÃ«ja e parÃ« mÃ« e arsyeshme qÃ« po dÃ«gjoj tÃ« thuash sotÂ» u pÃ«rgjigj Petri. Â«I gjithÃ« ky trazim mÃ« ka futur oreksin.Â»

«Në» rregull, bëmë një pushim por vendos unë se aqfarë të marrim. Më lëshitë e Nebirit që zgjodhe dje, kanë mbetur aq shumë në stomakun tim të mjerë sa që me dukej sikur kishin zënë rrënjë.»

Nja dhjetë minuta më pas, ndërrsa të dy shokët e udhëtimit gjendeshin akoma të përqendruar tek vakti i tyre, mbi Tokë, në Qendrën e Kontrollit të Misioneve të NASA-s, një inxhinier në moshë të re po vërente një ndryshim të shënditshëm të itinerarit të sondës që po monitoronte.

«Shef» foli te mikrofoni që e kishte një centimentër nga goja dhe që ishte i lidhur te kufja. «Ndoshta kemi një problem.»

«Aqfarë problemi?» nxitoi të përgjigjej inxhinieri përgjegjës i misionit.

«Më duket se Juno, për ndonjë shkak ende të panjohur, ka pësuar menjëherë një ndryshim të lehtë të itinerarit të saj të paracaktuar.»

«Ndryshuar? Dhe që kur? Por aqfarë e ka shtytur?» Djersë të ftohta po i binin tashmë. Kostoja e atij misioni ishte jashtë mase e lartë dhe asgjë nuk duhej që të shkonte keq.

«Jam duke analizuar të dhënat pikërisht në këtë moment. Telemetria tregon për një zhvendosje me 0,01 gradë pa asnjë shkak të qartë. Gjithëseska duket se po funksionon në rregull.»

«Mund të jetë goditur nga ndonjë copë shkëmbi e thyer» mori guximin inxhinieri i moshuar. «Fundja zona e asteroideve nuk është aq larg.»

«Juno ndodhet praktikisht në orbitën e Jupiterit dhe atje nuk duhet të kishte asteroide» ngulmoi me shumë takt, i riu.

«Atëherë aqfarë ka ndodhur? Duhet të ketë domosdoshmërisht ndonjë lloj keqfunksionimi.» U mendua për një sekondë dhe më pas urdhëroi «Dua një kontroll të dyfishtë mbi të gjitha pajisjet e sondës. Rezultatet brenda pesë minutave te kompjuteri im» dhe mbylli komunikuesin.

Inxhinieri i ri e kuptoi menjëherë përgjegjësinë që ishte ngarkuar. Pa duart: i dridheshin lehtë. Vendosi të mos merrej me to. Ngarkoi një kolegun e tij për të përfunduar një check-up të diferencuar të sondës dhe kryqëzoi gishtat. Kompjuterat filluan që të zbatonin njëri pas tjetrit të gjitha kontrollet e programuara dhe pas disa minutash, mbi ekranin e tij, u shfaqën rezultatet e analizës:

Check-up i përfunduar. Të gjitha pajisjet janë operative..

«Duket gjithëseska në rregull» komentoi kolegu.

«E atëherë aqfarë dreqin ka ndodhur? Nëse nuk e zbulojmë brenda këtyre dy minutave, shefi do të na qërojë të dyve» dhe filloi të shtypte ethshëm komandat e trastierës që kishte përpara.

Asgjë prej gjëje. Funksionon gjithëseska për mrekulli.

Duhej absolutisht të shpikte diçka dhe duhej ta bënte sa më shpejt. Nisi të binte me gishta ekranit. Vazhdoi për një dhjetë sekonda, më pas vendosi të kujtonte rregullin e parë të pashkruar të manualit të etikës në vendin e punës: kurrë mos e kundërshtoj shefin.

Hapi mikrofoni dhe foli me furi «Shef, ju kishit të drejtë. Ka qenë tamam një asteroid i vogël trojan që devijoi sondën. Por fatmirësisht, nuk e ka goditur drejtpërdrejt, por vetëm i ka kaluar afër. Siç duket, shkëmbi i asteroidit ka krijuar një tërheqje gravitacionale minimale mbi Junon tonë, duke shkaktuar kësisoj devijimin e lehtë nga itinerari. Po jua dërgoj të dhënat» dhe mbajti frymën.

Pas disa shtesash që dukeshin se sâkëishin fund, në kufje u dëgjua zëri krenar i shefit «Isha i sigurt. Biri im, instikti prej ujku të vjetër nuk mposhtet.» Më pas shtoi «Bëni përgatitjet për të aktivizuar motorët e sondës dhe për të korrigjuar itinerarin. Nuk do

tË« toleroj gabime» dhe mbylli bisedën. Një« sekondë« më« pas e rifilloi duke thënë«
«Punë« e shkëlqyer djema.»

Inxhinieri i ri në« moshë« e ndjeu se gjaku po niste të vrinte në« për trup. Zemra po i rrihte aq fort sa që« arrinte ta dëgjonte tek pulsonte tek veshët. Fundja, fiks kë« shtu mund të« kishte shkuar. Hodhi vështrimin ngultas në« drejtim të« kolegut, dhe duke ngritur gishtin e madh, i bëri një« shenjë« aprovimi. Tjetri iu përgjigj duke i shkelur një«rin sy. Ia kishin dalë« mbanë«, të« paktën për momentin.

Nasiria â## Pas darke

Sistemi i regjistrimit lÃ«shoi dy herÃ« biip dhe u riaktivizua. ZÃ«ri i profesoreshÃ«s doli i riprodhuar nga altoparlanti i vogÃ«l brenda makinÃ«s. Â«Besoj se Ã«shtÃ« ora pÃ«r tâ##u larguar, Xhek. NesÃ«r nÃ« mÃ«ngjes, do mÃ« duhet qÃ« tÃ« ngrihem herÃ«t pÃ«r tÃ« vazhduar me gÃ«rmimet.Â»

Â«NÃ« rregullÃ« iu pÃ«rgjigj koloneli. Â«Po shkoj tÃ« falenderoj guzhinierin dhe pastaj ikim.Â»

Â«Pash zotinÃ« thirri i holli. Â«PÃ«r fajin tÃ«nd kemi humbur pjesÃ«n mÃ« tÃ« mirÃ«. Â»

Â«Ec pra, nuk e bÃ«ra aspak me qÃ«llimÃ« u justifikua i shÃ«ndoshi. Â«Do mund tÃ« themi gjithnjÃ« se pati njÃ« mosfunksionim tÃ« sistemit dhe se njÃ« pjesÃ« tÃ« bisedÃ«s nuk arritÃ«m ta regjistronim.Â»

Â«MÃ« bie gjithmonÃ« mua qÃ« tÃ« tÃ« mbroj prapanicÃ«nÃ« pohoi tjetri.

Â«Do tÃ« ta dÃ«mshpÃ«rblej. Kam tani njÃ« plan pÃ«r tÃ« futur duart tek palmtopi i profesoreshÃ«s sonÃ«.Â» Vuri hundÃ«n midis gishtit tÃ« madh dhe atij tregues, dhe mÃ« pas tha Â«Do tÃ« hyj sonte natÃ«n nÃ« dhomÃ«n e saj dhe do tÃ« kopjojmÃ« gjithÃ« tÃ« dhÃ«nat pa na vÃ«nÃ« re.Â»

Â«Dhe Â«farÃ« do bÃ«jmÃ« pÃ«r tÃ« mos ta zgjuar, do tâ##i kÃ«ndojmÃ« njÃ« ninullÃ«? Â»

Â«Mos u merakos miku im. Kam njÃ« as nÃ« dorÃ«Â» dhe i shkeli syrin.

NdÃ«rkohÃ«, brenda restorantit, Xheku dhe Elisa po pÃ«rgatiteshin qÃ« tÃ« dilnin. Koloneli ndezi komunikuesin portabÃ«l dhe kontaktoi me rojen e sigurisÃ« duke i thÃ«nÃ« Â«Jemi duke dalÃ«.Â»

Â«KÃ«tu jashtÃ«, gjithÃ«ska Ã«shtÃ« e qetÃ«, kolonelÃ« u pÃ«rgjigj njÃ« zÃ« te kufja.

PÃ«r tÃ« bÃ«rÃ« kujdes, koloneli hapi derÃ«n tej e tej dhe kqyri pÃ«rjashta me vÃ«mendje. JashtÃ« afÃ«r makinÃ«s, mÃ« kÃ«mbÃ« qÃ«ndronte ende ushtaraku qÃ« kishte shoqÃ«ruar ElisÃ«n.

Â«Mund tÃ« largohesh djaloshÃ« urdhÃ«roi koloneli. Â«ProfesoreshÃ«n po e shoqÃ«roj unÃ«.Â»

Ushtari u vu nÃ« para marsh, pÃ«rshÃ«ndeti ushtarakisht dhe, duke folur diÃ«ska tek komunikuesi, u zhduk nÃ«pÃ«r natÃ«.

Â«Ishte njÃ« mbrÃ«mje e mrekullueshme, XhekÃ« tha Elisa duke dalÃ«. Mori frymÃ« thellÃ« nÃ« ajrin e freskÃ«t tÃ« natÃ«s dhe shtoi Â«Me tÃ« vÃ«rtetÃ« qÃ« kishte shumÃ« kohÃ« qÃ« nuk kaloja njÃ« mbrÃ«mje tÃ« tillÃ«. Faleminderit vÃ«rtetÃ« dhe nxori nÃ« dukje njÃ« prej atyre buzÃ«qeshjeve tÃ« mrekullueshme tÃ« saja.

Â«Hajde, nuk ka ende shumÃ« siguri qÃ« tÃ« qÃ«ndrosh kÃ«tu jashtÃ«Â» dhe duke u shprehur kÃ«shtu, i hapi derÃ«n dhe e ndihmoi qÃ« tÃ« hipte.

Makina e madhe nÃ« ngjyrÃ« tÃ« errÃ«t, me kolonelin qÃ« e ngiste, u nis me shpejtÃ«si, duke lÃ«nÃ« pas saj njÃ« re tÃ« madhe pluhuri.

Â«Edhe unÃ« u ndjeva shumÃ« mirÃ«. Nuk e kisha menduar kurrÃ« se njÃ« mbrÃ«mje me njÃ« â##profesoreshÃ« plot shkencÃ«â## mund tÃ« ishte kaq zbavitÃ«se.Â»

Â«Plot shkencÃ«? KÃ«shtu mÃ« quan?Â» dhe u rrotullua nga ana tjetÃ«r duke u shtirÃ« si e fyer.

Â«Plot shkencÃ« po e po, por edhe shumÃ« simpatike, inteligjente, dhe padyshim seksi.Â» Duke parÃ« se ajo po vÃ«shtronte pÃ«rjashta, pÃ«rfitoi pÃ«r tâ##i pÃ«rkÃ«dhelur butÃ«sisht flokÃ«t mbrapa zverkut.

Prekja i provokoi njÃ« varg drithÃ«rimash kÃ«naqÃ«sie nÃ« gjithÃ« shpinÃ«n. Nuk mund tÃ« thyhej kaq shpejt. Por, eksitimi i saj shtoej gjithnjÃ« e mÃ« tepÃ«r. Vendosi tÃ« mos thoshte

gjë dhe shijoi atë masazh të vogël, të këndshëm. Xheku, i nxitur nga mungesa e reagimeve karshi gjestit të tij, vazhdoi për pak që të përkyçte flokët e gjatë. Papritmas, filloi që të rri shqiste dorën, fillimisht mbi supin e saj, pastaj në krah dhe në fund gjithnjë e më poshtë, deri sa të shikonte butësisht gishtat. Ajo, gjithnjë duke ndenjur e përqrëndruar nga dritarja, i kapi dorën dhe ia shtrëngoi me vendosmëri. Ishte një dorë e madhe dhe e fortë. Ai kontakt i jepte tepër siguri.

Jo shumë larg, një makinë tjetër po i vëzhgonte ata të dy, duke u përprjekur të shkëlqente ndonjë dialog tjetër interesant.

Atë dhjetë dollarë të besoj se janë duke ndryshuar destinacion, plakotë tha trashalugji. Tani po e shoh në hotel, ajo do ta lërë që të ngjitet për të pirë diçka, dhe ja ku mbaroi.

Atëherë mos të përfundojë këtu, pasi dua vërtet që të shoh sesi mund të kopjoj të dhënat e palmtopit.

Atëherë tersi, nuk e kisha menduar fare.

Ti nuk mendon kurrë për gjë tjetër përveçse mundësisë për të shuar gjërat drejt e në stomakun tënd pa fund.

Ec tani, mos u largo shumë. Ajo tha ai i shëndoshi, duke e injoruar provokimin. Nuk do doja ta humbja sinjalin edhe një herë tjetër.

Mbetën për pak ashtu dorë më dorë, pa thënë asgjë. Të dy me vështirësi e ngulur përtej xhamit të parë të makinës. Po i afroreshin gjithnjë e më shumë hotelit dhe Xheku ndihej aq i sikletosur. Natyrisht që nuk ishte hera e parë që dilte me një vajzë por, atëherë mbrëmje ndjeu të rishfaqej gjithë ndrojtja që e kishte torturuar që në rini dhe që mendonte se tashmë që kapërcyer. Ai kontakt aq i gjatë thajse e kishte paralizuar. Ndoshta do të duhej të thoshte diçka për të thyer atë heshtje të sikletshme por, duke u druajtur nga shfarëzimet e fjalë që mund të shkatërronte atë moment magjik, vendosi ta shtynte për më vonë.

Falenderoi faktin që makina kishte kamje automatike, pasi në rast të kundërt do të kishte qenë i detyruar të lëshonte dorën asaj vetëm për të ndërruar marshin, dhe më pas vazhdoi të ngiste makinën në përnatë.

Ndërsa Elisë, po i vinin mend, një nga një, të gjithë burrat e presupozuar në jetën e saj. Disa histori, shumë të ndrra, projekte, gëzime dhe lumturi por, në fund, gjithmonë shumë zhgënjim, dështim dhe dhimbje. Dukej sikur fati kishte vendosur tashmë gjithë përrallën. I ishte shënuar një rrugë sigurisht plot me kënaqësi dhe vlerë sime në nivel profesional, por në të cilën dukej se nuk ishte parashikuar të kishte ndonjë burrë për ta shoqëruar në krah. Tanimë ishte aty, në një vend të huaj, ndërkohë që udhëtonte për natë, dorë më dorë, me një burrë të cilin deri dje e konsideronte si një pengesë për planet e saj, por që në fakt po i ngjallte shumë ndjenjë dhe afekcion. Më shumë se një herë pyeti veten se shfarëzimet duhej të bënte.

Gjithë diçka në rregull? Ajo pyeti Xheku i merakosur, duke parë sytë e saj që po bësheshin gjithnjë e më shumë shëndritshëm.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.